

Karawanenbote

Verlag und Schriftleitung: Klagenfurt, Bismarckring 13, Postfach 115 / Bezugspreis (im voraus zahlbar) monatlich RM 1.— frei Haus (einschließlich RM 0.20 Zustellgebühr)
Abbestellungen der Zeitung für den nachfolgenden Monat werden nur schriftlich und nur bis 25. des laufenden Monats angenommen

Nr. 68.

Krainburg, den 12. August 1944.

4. Jahrgang

Izbrisani sta krivica in sramota

Nemški narod je obsodil izdajalce

Niso stali vojaki, temveč strahopetneži in sebični reakcionarji pred nemškim ljudskim sodiščem — Obravnava je pokazala najbolj brezčastno in nesramno izdajo v zgodovini

Nemška vojska je sokrivce najbolj strahopetnega in brezčastnega zločina, ki jih pozna nemška zgodovina, izobčila iz svojih vrst. Nemška vojska, milijoni dostojnih nemških vojakov in častnikov so povzročitelji, sopomagače in sovedce prokletstva vrednega atentata predali sodbi naroda. Sedaj sodi nemški narod! Prav tako hitro kakor je sledila zadušitev tega proti nemškemu narodu namerjenega upora, je prišla tudi kazen, ki jo je nemški narod izvršil nad zločinci.

V veliki zborni dvorani komornega sodišča v Berlinu se je sestel prvi senat ljudskega sodišča. Skozi stranska vrata so policijski uradniki pripeljali v dvorano osem obtožencev. Oni niso več nosili uniforme. Na njihovih bledeh obrazih se je videlo težko breme obtožbe. Atentatorja grofa Stauffenberga ni bilo med njimi. Ali prokletstvo njegovega dela jih je spremljalo na obtožno klopi. V dvojnih vrstah so sedeli, čakač na sodnike, na podolžni strani dvorane. Na njih ni bilo več bahaškega obnašanja, s katerim so pripravljali najbolj sramoten zločin v nemški zgodovini. Ni bilo več tistega cinizma, s katerim so pripravljali naklep umora proti Führerju in visokoleteči načrti ogabne osebne častihlepnosti so bili izginili iz potez njihovih obrazov. Sebične, male žalostne izdajalske kreature so sedele pred nami, prava silka človeške ničevosti.

Sedaj, ko jim je bil odvzet blek uniforme, se je to trenutno jasno videlo. S stisnjenimi ustnicami, pogled uprt v praznino, so sedeli na prvem mestu bivši Generalfeldmarschall pl. Witzleben. Zraven njega že leta 1942, radi strahopetnosti pred sovražnikom iz vojske izobčeni bivši Generaloberst Hoepfner. Kakor personificirana slaba vest je gledal prestrašeno bivši Generalmajor Stieff v prosto. Z nervoznimi in vihravimi pokreti se je vedno spet prijel za vrat, medtem ko so ostali obtoženci toplo gledali predse.

Med tem je bil vstopil senat obločen v vinko rdečo obleko tega najvišjega nemškega sodišča. Njemu na čelu predsednik ljudskega sodišča dr. Roland Freisler. Zraven predsednika so zavzeli svoja mesta pri sodni mizi poročevalci prisednik, Volksgerichtsrat (svetnik ljudskega sodišča) Lemmler in Stadtrat (mestni svetnik) Kaiser, ob njegovi desni General der Infanterie Reinicke in trgovec Seuberth, medtem ko so bili kot nadomestni poročevalci pek Winter in inženir Werner. Obtožbo je zastopal Oberstaatsanwalt Gorisch. Pred obtoženci so bili zavzeli mesta dolžnostni zagovorniki.

Obtožnica

Obravnava se je začela z ugotovitvijo predsednika, da je Oberreichsanwalt obtožil bivšega Generalfeldmarschalla pl. Witzlebena, Generalobersta Hoepfnerja, Generalmajorja Stieffa, Oberleutnanta d. R. pl. Hagena, Generalleutnanta pl. Hase, Oberleutnanta v generalštabu Bernardisa, ki je dal svoje osebne podatke tako tiho, da ga je moral predsednik opozoriti, da naj glasno govori, da bo slišal ves nemški narod kaj ima za povedati. Nadalje so sedeli na obtožni klopi bivši Hauptmann Erich Karl Klausino in bivši Leutnant d. R. grof York pl. Wartenburg. Ko je predsednik poklical kot prvega obtoženca pl. Witzleben in je ta bil tako predrzen, da je vzdignil roko k nemškemu pozdravu, si je predsednik to prepovedal z besedami: »Nemški pozdrav uporabljajo samo rojaki, ki imajo čast v svojem telesu.

Oberreichsanwalt Lautz je pričel obtožbo s kratko utemeljitvijo, da so obtoženci v poletju leta 1944, kot soudeleženci številčno malega kroga izdajalcev podvzeli, da bi Führerja zahrbitno umorili in bi potem z vstajo v notranjosti pravzaprav oblast nad državo in jo potem sramotno predali sovražniku.

Kot prvi obtoženec je stopil Stieff pred sodno mizo. Iz njegovega zaslisanja se je videlo, da je napredoval v čin Generalmajorja 30. januarja 1944, torej kakor je bil naglasil predsednik, na dan obletnice prevzema oblasti. Predsednik je bil ugotovil, da je obtoženec pri prvem policijskem zaslišanju, ko je povedal, da je o vsem tem, kar je bilo z groznimi dogodki v zvezi, zvedel šele po naklepu umora, lažal.

Ko je skušal Stieff, da bi se izgovarjal, je zahteval predsednik, da naj nedvoumno odgovori z da ali ne, nakar je obtoženec priznal, da je pri prvem zaslišanju govoril nezvesto. Za tem je predsednik obtožencu ponovil posamezne točke njegovega policijskega priznanja.

Predsednik: »Ali ste vi v poletju 1943. leta

obiskali Obersta pl. Treskova, poznejšega šefa štaba neke armade srednje armadne skupine in ali se je z vami razgovarjal o tem, da bi moral Führer pri vojaškem razgovoru o položaju biti umorjen z uporabo razstreliva?»

Obtoženec: »Da!«
Predsednik: »Ali ste vi o tej grozovitosti poročali vašim predpostavljenim in ali ste podali poročilo Führerju?»

Obtoženi: »Ne, tega nisem!«
Nadalje je obtoženec priznal, da se je udeležil nekega razgovora z med tem po prekem sodu ustreljenim Generalom der Infanterie Olbrichtom in da je pri tem spoznal

Zločinci so vedeli, da se Führer osebno zelo zanima za opremo nemških frontnih vojakov in s tem so računali pri nizkotni lo-povščini. Spet je moral obtoženi priznati, da je vedel vse te posameznosti, ko je na vprašanje predsednika odgovoril z da, mu je ta zaklical: »To je nekaj groznega!«

Obtoženec je potem potrdil, da naj bi se po grofu Stauffenbergu, potem ko naklep pri pokazanju nove vojaške opreme ni mogel biti izveden, v aktovki vtihotapilo razstrelivo, ko bi bil pri Führerju razgovor o položaju. Predlog, ki ga je bil tudi stavil bivši Generalmajor pl. Treskov.

Spet se je obrnil predsednik do obtoženca: »Ali ste poznali tistega, ki naj bi izvršil naklep. Ali ste sedaj to javili Führerju?»

Obtoženi: »Ne!«

Pri nadaljnjem zaslišanju Stieffa je prišel razgovor na njegovega neposrednega predpostavljenega, Generalquartiermeistra front-

Po tem priznanju, ki je izzvalo v dvorani globoko vznemirjenost, je predsednik prekinil obravnava za nekaj časa.

Preskrbel razstrelivo

Kot drugi po tem je bil zaslišan bivši Oberleutnant d. R. Albrecht pl. Hagen. On je bil podložen po atentatu k boljševikom prebeglemu majorju Kuhnu, ki je bil z druge strani spet podložen obtoženemu Stieffu. Takrat so si preskrbeli razstrelivo, ki ga je obtoženi v gozdu zakopal ob kupu drv. V resnici je bilo razstrelivo samo površno pokrito z mahom in ga je tudi prav kmalu našla vojaška policija.

Decembra 1943. l. je dobil od Kuhna oblični službenega potovanja na fronto spet nalogo, da preskrbi razstrelivo, kar je tudi izvršil. O izvršitvi tega od njega dobljenega povelja ni poročal, med tem ko je o izvršitvah ostalih nalogov podal pisмено poročilo. Obtoženi je potrdil, da je Stieff o tem nalogo, da se preskrbi razstrelivo vedel, čeprav službena mesta Stieffa in ostalih soudeležencev vključivši obtoženca, niso imela prav nobenega opravka z razstrelivi, temveč popolnoma druge naloge. Stieff si je del izročiti razstrelivo in ga je imel pri sebi, dokler ga ni po njegovem nalogu koncem maja leta 1944. Hagen prinesel v Berlin in predal morilcu Stauffenbergu.

Predsednik: »Ali ste oddali razstrelivo Stauffenbergu?»

Obtoženi: »Da!«

Predsednik: »In s tem je bila stvar končana?«

Obtoženi: »Ne!«

Predsednik: »Temveč?«

Obtoženi: »Jaz sem vprašal Stauffenberga, kaj se bo z njim zgodilo. Potem mi je Stauffenberg objasnjal, da hoče s tem pognati v zrak vlado ali Führerja. — Tako točno se tega več ne spominjam.«

Na vprašanje predsednika, ali je ta grozovit namen grofa Stauffenberga po dolžnosti javil, je tudi on moral odgovoriti z ne.

Predsednik je zaključil zaslihanje obtoženca z ugotovitvijo, da je Hagen s tem, da je oddal razstrelivo Stauffenbergu, soudeležen pri atentatu.

Zasliševanje Witzlebena in Hoepfnerja

Po kratkem odmoru je pristopil predsednik k zaslišanju bivšega Generalfeldmarschalla pl. Witzlebena in prejšnjega Generalobersta Hoepfnerja, ki je leta 1942, radi strahopetnosti in neposlušnosti bil izobčen iz vojske. Oba obtoženca sta bila zelo važna udeleženca pri podli izdaji.

Witzleben, ki je bil prvi zaslišan, je bil rojen leta 1881. in postal leta 1901. aktiven častnik. Od Führerja je bil povišan na zasedanju državnega zbora dne 19. julija 1940. leta v Feldmarschalla, potem pa leta 1942. stavljen na razpolago Führerju. Brez vsega je priznal, da je bil vmešan v vso to stvar. Witzleben je po prekem sodu ustreljenega prejšnjega Generala Olbrichta že dalj časa poznal in vodil z njim razgovore. Imel je zveze z bivšim šefom generalnega štaba vojske, Generaloberstom a. D. Beckom, ki je izvršil samomor in obtoženim Hoepfnerjem.

Prva ugotovitev ki ga težko obremenjuje je ta, da je on že februarja obiskal Becka v njegovem stanovanju in se z njim razgovarjal o položaju. Razgovor je bil o tem, da ljudje, ki jih je postavil Führer na čelo vojnega vodstva, »nis o dobri« in da je »dobre« izključil. Na vprašanje predsednika, kdo bi bil bolje naredil, je tiho odgovoril Witzleben v splošnem smehu cele dvorane: »Midda, Beck in jaz.«

Drugi razgovor Witzlebena o tej zadevi je bil oktobra ali novembra leta 1943. z Olbrichtom in sicer, ker je Olbricht, kakor bi se reklo, prevzel poslovodstvo v izdajniški zadevi. Pri tem razgovoru ga je bil Olbricht prikrat opozoril, da bi on sam to težko izvršil. Potreben bi bil še nekdo.

Predsednik je vprašal, kako so si prav za prav zamislili izvršitev njihovih načrtov, da bi dovedli Führerja do tega, da bi odstopil in bi Witzleben in Beck lahko nastopala kot vrhovni poveljniki in državni kancieri. Nato je odgovoril Witzleben: »Od cele politike in notranjepolitičnih zadev nič ne razumem. V prvi vrsti smo razume se, hoteli

Sodba je bila izvršena

Po večurnem posvetovanju je oznanil predsednik ljudskega sodišča sledečo sodbo proti izdajalcem:

V imenu nemškega naroda!

Prisegelomni, brezčastni, častilakomni Erwin pl. Witzleben, Erich Hoepfner, Helmut Stieff, Paul pl. Hase, Robert Bernardis, Peter grof York pl. Wartenburg, Albrecht pl. Hagen, Friedrich Karl Klausino so izdali, namesto bi moško, kakor ves nemški narod sledeč Führerju, priborili zmago, kakor še nobeden v naši zgodovini žrtev naših bojnikov, narod, Führerja in Reich, hoteli so zahrbitno umoriti našega Führerja. Strahopetno so mislili, da bi izdali sovražniku na milost in nemilost naš narod, da bi podlegel temni reakciji in bil zasužnjen. Izdajalci nad vsem, za kar živimo in se borimo, se vsi kaznujejo s smrtno kaznijo. Njih premoženje zapade Reichu.

Ob 16.15 je zaključil predsednik ljudskega sodišča sejo. Dve uri pozneje je bila sodba nad osmimi obratenimi izdajalci izvršena z obehjenjem.

bivšega Generalobersta a. D. pl. Becka, ki ga je neposredno pozval, da naj bi se Führer odstranil po naklepu z razstrelivom.

Predsednik: »Ali so vas vprašali, da bi pri tem sopomagali?«

Obtoženi: »Da!«

Predsednik: »Ali je res, da je oktobra 1943. leta grof pl. Stauffenberg vas nagovarjal in vi ste to odklonili, ker se niste hoteli vmešavati?«

Obtoženi: »Da!«

Predsednik: »Ali vam je jasno, da niste imeli samo vaše prste vmes — da o vaši glavi sploh ne govorimo — temveč, da je bila s tem prizadeta vaša čast in ste z vašim pristankom za vedno izbrisali vašo čast?«

Obtoženi: »Da!«

Stieff je potem na vprašanje, da, ko mu je Stauffenberg ponudil, da bi izvedel naklep, priznal, da je sicer to odklonil, ali je imel pripravljeno za izvedbo naklepa uporabljeno razstrelivo, čeprav je vedel, da je odrejeno za izvedbo načrta zahrbitnega umora. Predsednik je potem opominjal obtoženca, da je on pred policije izjavil, da nikoli ni imel razstreliva in mu kot dokaz njegove lažnosti prebral zapisnik o zaslišanju, v katerem je obtoženi najprvo vse zanikal, da bi potem po daljšem prigovarjanju priznal, da je bil on tisti, ki je dal prinesiti razstrelivo k Stauffenbergu, ki ga je bil preskrbel nek daljnji sorodnik atentatorja.

Pri tem je opozoril predsednik na to, da je šlo za angleško razstrelivo. Ko je predsednik vprašal obtoženca, ali je vedel, da naj se razstrelivo uporabi za naklep umora proti Führerju, je odgovoril v grobni tišini poslušalcev z jasnimi »Da.«

Vsa nizkotnost in zloba se je pokazala pri nadaljnjem zaslišanju iz izpovedi Stieffja o nekem prejšnjem načrtu, ki so ga bili pripravili zločinci, ali ga niso bili izvedli. Führerju in najvišjemu poveljniku vojske naj bi se pokazala nova vojaška oprema. Trije navadni vojaki, ki so se izkazali na fronti, naj bi bili določeni za to častno nalogo. V pohodno opremo enega izmed teh pridnih nič slutečih frontnih vojakov so nameravali zločinci spraviti bombo s časovnim vžigalnikom, da bi v trenutku prijave pri Führerju eksplozirala in ga skupno z grenadirji usmrtila.

ne armade, bivšega Generala der Artillerie Wagnerja, ki je izvršil po neuspelem atentatu samomor. Pri tem se je izkazalo, da je bil Wagner o naklepu umora govoril že v zadnjih mesecih leta 1943. Ko je o njem govoril, kot starejšemu tovarišu, ga je predsednik podučil, da bi bilo bolje, da bi govoril o »starejšem zločincu«. Trditve Stieffa, da tako Wagner, kakor obtoženi že od začetka nista hotela zločina, je ovrgel predsednik z opozorilom na jasno priznanje obtoženega, da je imel spravljeno za naklep pripravljeno razstrelivo.

Med ogromno napetostjo je prišel razgovor na to, da je že 6. in 11. julija morilec grof Stauffenberg, ki se je bil prejšnji dan javil v Führerhauptquartierju, imel pri sebi za naklep umora določeno razstrelivo.

»Zakaj niste tega dne izvršili atentat«, je vprašal predsednik obtoženca, in on mu je odgovoril, kakor so tudi ostali soglasno priznali: »Ker ni bil prisoten Reichsführer 44. On naj bi bil skupno z njim zletel v zrak.« Sledilo je potem odločilno vprašanje: »Ali ste pred 20. julijem vedeli, da bo grof Stauffenberg tega dne izvršil naklep umora?«

Obtoženi je moral priznati, da je bil dne 19. zvečer po Wagnerju obveščen o času izvršitve, da naj se zločin izvrši 20. julija.

Predsednik: »Vi ste torej vedeli že prejšnji večer, jutri se bo izvršil ta grozovit zločin, zločin, ki ga grozotnejšega in nizkotnejšega nikoli ni bilo v zgodovini? Vi ste vedeli: Jutri — med našim bojem za življenje in svobodo — naj bo umorjen naš Führer! Vi ste vedeli še več? Vi ste vedeli, jutri bo napravil moj zločinski tovariš Stauffenberg ta zločin! Ali ste to javili?« je vprašal predsednik s povzdignjenim glasom.

Obtoženi, ki je s sklonjeno glavo stal pred sodniki je odgovoril po nekaj sekundah s tišim glasom: »Ne.«

Predsednik: »To lahko poveste bolj glasno!«

Zopet je preteklo nekaj sekund in potem je potrdil obtoženi z zopetnim: »Ne«, da je vedoma molčal o tem načrtu umora, ki naj bi dovedel nemški narod v nesrečo, ki se ne more zamisliti.

spraviti Führerja v našo oblast, ali ne z atentatom.

Hoteli smo pričakati trenutek, ko bi bil Führer s kolikor mogoče malim spremstvom na potovanju, da bi ga prijeli. Bili smo mnenja, da bi nam živ Führer bolj koristil, kakor mrtev.

Vprašanje predsednika: »Kdo naj bi vodil udarni oddelek?»

Witzleben: »Ljudi za to bi morali šele poskušati.»

Predsednik je opomnil, da Witzleben očitno prekaša izdajalskega maršala Badoglia v iznajdljivosti. On je dobil, kakor se zdi svoj patent neposredno iz pekla. Sedaj je pač dovoljeno vprašanje, če si niso mogoče domišljevali, da se bo Führer dal prijati brez boja. Witzleben je nato odgovoril: »To si takrat nismo domišljevali.»

Na opombo predsednika, da so imeli v načrtu navaden umor, je izjavil Witzleben: »To se seveda lahko reče.»

Narod naj bi se brutalno zatiral

Dne 20. julija je bil Witzleben, kakor je bil sam priznal, poklican v Seesenu in bilo mu je sporočeno, da se je v Berlinu začelo. Med potem je spet poizvedoval na nekem vojaškem službenem mestu, ter zvedel, da je bil Führer pri naklepu umora samo lahko ranjen. Peljal se je k Oberkommando des Heeres v Bendorstrasse in tam našel Becka, Hoepfnerja in Olbrichta. Tudi grof Stauffenberg je bil po atentatu ravno prispel iz Führerhauptquartierja. Beck je pojasnjeval v kratkem nagovoru, zakaj so pričeli z vstajo tudi brez točnega obvestila o izhodu atentata. Predložili so Witzlebu sedaj tako zvana »povelja«, ki so bila od njega podpisana, o katerih je poprej govoril, da jih ni bral, pa jih je sedaj pred ljudskim sodiščem, kot za njih odgovoren priznal, in sicer z opombo, da je držal, da so bila ta povelja »pravilna«. Kot dozdnevni »vrhovni poveljnik vojske« je v teh poveljih objavil, da je postavljena »nova državna vlada«.

Predsednik dr. Freisler je opozoril na nadaljnja povelja, med drugimi na neko tajno povelje, ki ga je kot dozdnevni vrhovni poveljnik nadomestne vojske v domovini izdal Hoepfner. Šlo je za odredbe, ki se tičejo aretacije vseh, ki vodijo v nacionalsocialistični Nemčiji prehrano, oborožitveno produkcijo in ki so odgovorni za red, kratko rečeno, ki so odgovorni za vojskovanje in življenje v državi.

Witzleben-Hoepfner sta razen tega odločila, in sicer v naredbi za katero je Witzleben izrecno prevzel vso odgovornost, da naj vojaško zasede vsa koncentracijska taborišča, internira stražno močstvo in zločince osvobodijo. Hoteli so jih samo prositi, da naj se začasno vzdržijo vsakih demonstracij.

Predsednik je pri tem ugotovil, da bi to pomenilo osvoboditev tisočev čistih kriminalnih deloma inozemskih zločincev.

Witzleben je zavzel molčal.

Predsednik je nadalje očital Witzlebu in sicer vedno na podlagi izdanih in od njega priznanih povelj, da je ta reakcionarna klika že v naprej imela namen, da bi na najbolj brutalen način vladala nad narodom. Določena naj bi bila nagla sodišča, ki naj bi najmanjše prestopke vključevši oškodovanje tuje stvari kaznovala s smrtjo ali pa zaporom večinoma do 15 let. Policijska ura naj bi bila ob devetih zvečer. Bili so, kakor dokazujejo ta povelja, odločeni za najbolj drakonske naredbе proti nemškemu narodu, tako da je predsednik ugotovil, Metternich bi bil pri taki »umetnosti vladanja« prav za prav zastopnik napredka; ti uzurpatorji in zločinci so nudili groteskno sliko skrajne reakcije.

Witzleben je bil vsega skupaj eno in trideset ure v Bendorstrasse. Potem se je izka-

Tretji razgovor je imel Witzleben maja leta 1944, ko je šel k Olbrichtu, da bi mu, kakor je rekel, »pojasnil položaj«. Pri tem je spoznal Witzleben morilca grofa Stauffenberga. Witzleben je priznal brez nadaljnega, da je sedaj vedel, da je Olbricht našel »pravega pomočnika«. Po tem razgovoru je odpotoval Witzleben popolnoma mirno radi zdraviljenja v kopalnišče Kissingen. Tam ga je 10. ali 11. julija poklical nek novi posrednik, da naj takoj pride v Berlin; da ga tam najpo rabi, ker je že določen dan za atentat.

Witzleben: »Padlo je v vodo.»

Dne 19. julija je bil Witzleben spet »radi osebnih razlogov« v Berlinu. Tam so mu povedali, da bo »zjutraj verjetno vse v redu«, nakar se je odpeljal domov v Seesen, Kreis Kalau. Predsednik je tukaj pristavil, da je že pri pripravi zavozil mnogo bencina, kar je dalo Witzlebu povod za odgovor: »To ne igra pri taki stvari nobene vloge.»

zalo, da nekaj ni »v redu«. Führer je ostal živ, poskus Becka, da bi dobil v svojo oblast radio, ni uspel. Witzleben si je takoj nato naročil svoj voz in se je odpeljal domov, kakor da se ni nič zgodilo. Kmalu nato so ga aretirali in je, kakor je priznal na očitke predsednika, najprvo pri policijskem zaslišanju najnesramnejše lagal. Witzleben je hotel pri prvem zaslišanju na policiji dokazati, da je popolnoma slučajno prispel v Berlin. Po radiju v svojem avtomobilu je zvedel o atentatu. On se je spotoma sestal s prejšnjim Generalquartiermeisterom Wagnerjem, ki se je med tem sam obsodil, na nekem vojaškem službenem mestu. Potem je nadaljeval svojo vožnjo v Berlin. V Bendorstrasse je našel Becka, Hoepfnerja in druge. Graf Stauffenberg mu je pokazal povelje, ki je imelo »njegov to se pravi Witzlebov podpis. Ali on je odklonil, da bi prevzel viogo vrhovnega poveljnika vojske. Tem lažnivim podatkom nasprotuje dokazno gradivo, ki je sedaj dovedlo do priznanja Witzleba.

Po razjasnitvi Witzlebove vloge dne 20. julija, ga je vprašal predsednik: »Ali ste mogoče razmišljali o tem, kaj bodo rekli ostali nemški Feldmarschalli o vašem zločinu?»

Witzleben je odgovoril: »Popolnoma mi je jasno, da so me obsojali.»

Kot sledeči je bil zaslišan bivši Generaloberst Hoepfner, sin zdravnika, od leta 1938 dalje poveljujoči general nekega oklopnega zboru, leta 1942 radi strahopetnosti in neposlušnosti izobčen iz vojske. Njegovo zaslišanje je pokazalo posebno jasno sliko pokvar-

Prišli so bojujoči fronti za hrbet

»Drugače obstoji nevarnost, da bo Generaloberst Guderian te oklopnjake dal prepeljati na Vzhodno fronto.« Zločinci so se torej bali, da bi morali namenoma v domovini zadržane moči oddati fronti in da bi s tem za svoje prevratne načrte doma zadržane oddelke čet oslabil. Ta dejanski stan odkriva na neizpodbiten način, v kakšnem obsegu in s kakšnimi metodami so hoteli zločinci priti v hrbet na vseh frontah težko se bojujočim vojakom.

Hoepfner in Olbricht sta šla po prvem razgovoru dne 20. julija okoli 13. ure k skupnemu kosilu. Vzdignila sta kozarce in sta eden drugemu napijala in Olbricht je rekel: »Hočemo sedaj enkrat videti, kaj se bo danes še zgodilo«, tako sta sedela oba zločince skupaj v trenutku, ko je morilec Stauffenberg v Führerjevem Hauptquartierju položil bombo.

Po kosilu sta šla Hoepfner in Olbricht

jenosti zarotniške klike. Tudi on od začetka ni priznal svojega zločina, njegovo priznanje je dalo sledečo sliko:

Hoepfner je stanoval v sosedstvu Olbrichta, med katerima so se razvili ožji stiki, ki so obstojali tudi še potem, ko Hoepfner ni bil več vojak. Od septembra 1943. leta dalje je posvetil Olbricht Hoepfnerja v priprave za zločin. Zaslišanje o tem delu predgovodine zločina je bilo zelo težavno, ker se je Hoepfner vedno izogibal in skušal tajiti. Iz vsega izhaja, da se je Hoepfner popolnoma neskrbno »ponudil« za reakcijo pri kateri naj bi se izvajal »najmočnejši pritisk na Führerja«. Bil je načrt popolnega upora vojske v domovini v zvezi s načrtom sestave najbolj reakcionarne vlade.

Hoepfner je izpovedal, da se je ponudil samo za primer popolnega uspeha, da bi izpeljal to podvzete. On je to pojasnjeval s tem, da bi pomagal samo začasno in sporedno. Iz natančnejšega zaslišanja se vidi, da je bil Hoepfner iz svojega poznejšega stanovališča pri Fürstenbergu v Mecklenburgu poklican v Berlin in sicer točno tistega dne, ko so v središču zarotnikov pri Olbrichtu računali, da bo morilec grof Stauffenberg uspel. Hoepfner je pri tem vedno prinesel s seboj v kovčegu svojo uniformo, čeprav mu je bilo kot iz vojske izobčenemu izrecno prepovedano nošenje uniforme. Ko se je, ker atentat še ni bil izvršen zopet moral vrniti domov, je vedno izjavil svoji ženi: »ni še tako daleč, zopet je ostalo za mene brez praktičnega uspeha«. Hoepfner je priznal, da je pri razgovorih in sporočilih, ki jih je dobil, pomislil tudi na možnost nasilnega dejanja proti Führerju in da je bil za to, da se proti nemškemu narodu uvede najstrožje izjemno stanje. On ni mogel oporekati, da so se razgovarjali o »razganjanju« razgovorov o položaju pri Führerju in da so pri tem, razume se, mislili na razstrelivo.

Pri opisovanju dne 15. julija v Berlinu izvršenega obiska, ki je bil »spet brez uspeha«, ker morilec Stauffenberg ni izvedel atentata, je odredil Olbricht že poseben alarm v bližini Berlina ležeče vojne šole. Zaslišanje Hoepfnerja o tej točki pokaže sledeči za veličino zločina nedvoumen dejanski stan:

Olbricht je bil, kakor je pripovedoval Hoepfnerju, na dan atentata opoldne pri nekem razgovoru v njegovih uradni sobi, od predpostavljenih pokaran, ker je povzročil »pri svojem nepremišljenem delu« alarm vojske šole. Olbricht je k temu pristavil, kakor je Hoepfner pred ljudskim sodiščem izrecno potrdil sledeče:

spet v Bendorstrasse in čakala na pričakovana poročila iz Führerhauptquartierja. Obvestila, ki sta jih dobila, so se glasila različno. Na prvo ob 15. uri in 13 minut v Bendorstrasse od Stauffenberga prispelo poročilo, da je bil Führer po atentatu usmrčen, je vzel Olbricht iz nekega varnostnega predala za izdajstvo pripravljena povelja. Takoj nato so javili, da je Stauffenberg, ki je prispel na letališče Rangsdorf sporočil, da pri težki eksploziji, ki jo je videl in slišal pač nobeden ni mogel ostati pri življenju; bilo je, kakor da je neposredno udarila 15 cm granata.

Med tem je prišel Beck k Olbrichtu in se je napravil za »šefa vlade«. Tudi Witzleben je prišel in začel »vladati«. Hoepfner je polagal veliko važnost na to, da bi najprvo dobil v roke papirje, ker, kakor je ugotovil predsednik, je bila tudi v tem trenutku reakcija zelo birokratična. Ko je Hoepfner dobil svoj papir in se je sedaj čutil kot »vr-

hovni poveljnik armade v domovini«, je začel v za to predvideni službeni sobi s branjem med tem od Witzleba izdanimi »povelji« še vedno v domnevi, da je naklep umora Führerja uspel.

Predsednik ljudskega sodišča je na tem mestu obravnave ugotovil, da tudi, če Führer ne bi bil ostal pri življenju, nobeden v Nemčiji ne bi imel pravice, se iz lastnega pooblastila udeleževati kot vrhovni poveljnik oborožene sile v vladi ali kje drugje, ker volilo Führerja bo vedno ostalo nedotakljivo.

Hoepfner je za tem poročal o svojem delovanju v Bendorstrasse. On je med drugim sklical vodje skupin OKH in jim zaklical stavek: »Prosim vas, da nadaljujete z delom prav tako zvesto, kakor do sedaj. Opomba obtoženega je tako razburila poslušalce, da si je predsednik lahko prihranil vsako nadaljnje opozorilo k tem nesramnim besedam prisegolomnega zločince. Hoepfner je naletel pri uradnih predstojnikih OKH na energičen odpor. On je skušal generale, ki so hoteli zvedeti kakšen je položaj, na grd način prevartiti. Potem se je tudi, ko je bilo okoli 18. ure uradno objavljeno, da Führer še živi, s Beckom o tem posvetoval, da bi s silo dobili v roke radiodajno postajo.

Opombe vreden je izkaz neke priče, bivše Beckove gospodinje, da je ta »silen človek« Beck, že 14 dni pred atentatom se potil iz strahu vsako noč, tako da je morala popolnoma mokro posteljo vsako jutro preobleči.

Izdajalsko početje Becka, Witzleba in Hoepfnerja je bilo trenutno končano, ko so častniki in vojniki vojske napadli službeno sobo, v kateri je skušal zločinec Hoepfner vladati. V nadaljnjem, samo še minute trajajočem razviku zločina je nek del od njih končal po ustrelitvi vsled prekega sode. Generaloberst Beck je poskušal samorn in se je s strelji iz pištole ranil. Iz vzrokov, ki za sedaj še niso pojasnjeni, ga je za tem Generaloberst Fromm osebno ustrelil. Hoepfner je prepustil, da so ga aretirali, ker se ni, kakor je izjavil, smatral za lopova.

»Hotel je postati državni tajnik«

Potem, ko so glavni politični sodelavci odigrali svojo žalostno vlogo, so stopili sopomagači pred sodni stol naroda. To je grof York pl. Wartenburg. Nosilec ravno tako slavnega imena, kakor sedaj brezčastnega zločina, bratranec morilskega grofa Stauffenberga. Ošaben reaktor, sovražnik države ali istočasno strahopetnež, pomehkužen fant, ki mu je bilo edino sporočilo svojega bratranca, da »namerava« odstraniti Führerja zadostovalo, da se je dal na voljo.

Mladi mož je zato hotel postati državni tajnik, »državni tajnik gospoda državnega kanclerja, ki si ga je predstavljal v osebi Gördelera«. Videl je to službo sebi primereno. V civilnem življenju je bil namreč Oberregierungsrat. Fant je vedel o vseh nameranih zločinih, on je vedel o posameznih terminih določenih za umor. Njega so vedno obvestili in čutili se je poklicanega, da bi upravljal posamezne civilne službe. Ali on je bil vključ temu nasproten, kakor se je izrazil, »da bi se vse to zaupalo civilistom v državnih ministrstvih. Ker oni niso bili soudeleženi«. Razven tega je vedel povedati, da so hoteli brez odloga takoj stopiti v stike s sovražnikom na vzhodu in na zapadu. Spravljen v zadržajo je končno moral priznati, da zarotniška klika o tem ni dvomila, da bi sovražniki zahtevali brezpogojno kapitulacijo in uničenje nemške države in naroda. Kot drugi za njim zaslišani 24 letni Haupt-

Verlag und Druck: NS-Gauverlag und Druckerei Kärnten GmbH, Klagenfurt. — Verlagsleiter: Dr. Emil Heitlan. — Hauptschriftleiter: Friedrich Hoesmann. — Zusatzt. ist Anzeigenliste Nr. 1. edit.

Rolf Lennar.

NEZAŽELENI GOST

Humorističen roman

Ugotovil je, da so ji pegice čisto dobro pristojale, da so pričarale nekaj veselega v njen obraz.

Ampak to je obdržal zase. ... mlade dame ne marajo, da bi jih kdo opozoril na pege. Srečala sta se sedaj pogosto, šla skupaj k zajtrku, potovala skupaj, kramljala, goslarala — in Kottenkamp je postal zopet vidno vesel.

Vsakiokrat vedno bolj. Kottenkamp je postal zopet Kottenkamp.

Če se bo kdaj oženil, takrat s tako gospodično, kakršna je gospodična Till.

Proti radovednim pegam, ki so na nosu silile na svetlo, ampak hitro bile pokrite s čopom za puder, ni imel nobenih pomislekov. Nasprotno. Zdele so se mu prešerne.

Nekega jutra je sedel udobno v kopalni kadi, pustil plavati držal za milo z razno vsebino in preskušal Arhimedovo načelo, kar naenkrat je nekdo potrkal.

Iznenaden je gledal k vratom, kdo neki je hotel tu vstopiti?

Sobarica, ki ga je vedno gledala z zaljubljenimi očmi, si menda vendar ne bo upala celó v kopalnico!

Zaklical je: »Prosim«.

Takoj so se vrata odprla za špranjo široko, pojavila se je roka (pa ne roka sobarice) in spustila na tla brzojavko.

Kottenkamp jo je videl ležati.

Njegova posoda za milo se je med tem potola.

Bila je brzojavka kakor vse brzojavke Ru mena brzojavka.

Rumeni barvi dajo v življenju prednost.

Modra barva povzroča nemir, rdeča ustra-

ši, črna užalosti, zelena pomiri, in bela se lahko umaže.

Rumena prevladuje.

Parketna tla so rumena, svetilni senčnik je rumen, voščeni namizni prt je rumen, vrtni prod je rumen, poročni prstani so rumeni (če niso več popolnoma novi), luna je rumena, rumenjak je rumen.

Sicer tudi pravijo, da človek porumeni od zavisti, toda to je smela trditev, ki se ne ujema.

Porumene samo zlatenični.

Rumena barva ogreja, rumena spodbuja, rumena osreči, rumena zbudi čilost, rumena vzbuja živahno razpoloženje in rumena barva razburja.

To se ujema.

Dokaz: Brzojavka.

Brzojavka je na oči rumena. Naslov je rdeč. Državna pošta ji je barvno psihološko dala pravilno zunanost.

Kottenkamp sedi v lepo topli vodi in mo- ra ven.

Za enkrat pa še obsedi in preudarja.

Gleda brzojavko nezaupljivo.

Od kod prihaja brzojavka?

Kaj je v njej, če jo bo odprl?

Ali mu jo je poslal Anton?

Zakaj bi Anton poslal brzojavko? Anton pošilja pisma.

Mar mu jo je poslala Barbara?

Kottenkamp stoji iz banje, moker kakor miš in popolnoma gol, voda se cedí in kaplja z njega, ter napravi mlake, on prime brzojavko in —

Bere.

Bere vzbino dvakrat.

Steče urno v svojo sobo, se naglo obleče, zmeče svoje reči v kovčegu, pozvoni in zahteva račun, češ, da bo odpotoval.

Obvesti samo še gospodično Tillovo, ki ga spremlja na kolodvor.

Vlak male železnice prisopiha in se odpe- lje.

»Na svidenje.«

Gospodična Till maha.

Kottenkamp pa nje.

»Na svidenje.«

Sv. Anton zgine v veliki daljavi.

*

Na letališču v Rimu vstopi nek ministrski svetnik v prometno letalo.

Velikanski propelerji bobneče režejo zrak, prah in nadležne cumje papirja vzlete, mogočni kovinasti ptič se prične pomikati, drvi čez letališče in se dvigne z rjovečimi pljuči.

Zvok je prekanjen.

Najbolj zamotana pota si poišče in se ne ustraši nobenega truda, da se splazi skozi majčkene razpoke in špranje.

Plazi se tudi v kabino letala, kjer sede za drag denar bogati ljudje, ki prijetno potujejo in se hočejo zabavati v miru. Nalašč za te je večletno naporno delo možganov izumilo letalska trupla brez velikega šuma, in zdaj človek potuje v njih ne z večjim šumom kakor v jedilnem vozu vlaka D.

Ministrski svetnik je zgovoren.

Svojemu sosedu razkazuje slike s potovanja.

»Tu poglejte, to sem jaz«, reče. »Pred neko piramido v Egiptu.«

»Oh! Vi? Na kameli? Sijajno, sijajno!«

»Tropični klobuk se mi je izborno podal, potrdi ministrski svetnik.

Druga slika, prikaže neko damo iz Wiene.

»Zelo brhka!« občuduje oni in vzame potem tretjo sliko v roko.

»Tudi iz Wiene!« vpraša.

»Ne!« reče ministrski svetnik. »Z Danskega. Rasna ženala!«

Mož je gotovo že veliko prepotoval.

*

Zelo slabe volje dospe Kottenkamp domov.

Pritisne na zvonec, stisne Susanni, ki strmeč odpre vrata, rjave deske v roko in stoji pred začudenim Antonom in strmečo Christo.

»Kako to?« tlecja Anton. »Hotel si vendar ostati tri tedne!«

Kottenkamp se spusti na stol.

Hotel je!

Nato posmehljivo govori:

»Ravno ko je moje olimpijske tele kram-

lo banjo kopalne sobe hotela pri sv. Antonu, mi je roka hotelskega sluga izročila ta telegram!«

Brzojavko ima pri sebi, privleče jo iz te- lovnikovega žepa in jo da Antonu; ta jo zgledi in študira. Christa stoji vedoželjna poleg. Ker je pa dobro vzgojena, čaka, da ji razodeneta skrivnost.

Nič ne razodeneta.

Tudi Kottenkamp ne.

»Prinesite mi kozarce vode«, ukaže Susanni, ki je prišla v sobo, da bi zvedela, kaj se je Kottenkamp preuranjeno vrnil. Na- to se čemerno znebi svojih volnenih zimskih oblečel in jih nepazljivo vrže na stol. Christa tega ne trpi, jih pograbí in jih hoče od- nesti.

»Kaj je res tako hudo?« vpraša med vratmi. Anton je poparjen.

Toda Kottenkamp premosti naglo: »Oh, bo že minilo, Niti zdaleka ni tako hudo.«

Christa zdaj ve toliko ko prej in odide.

Komaj se zapro vrata, že napade Kotten- kamp Antona:

»Anton, ti veš, kaj pomeni za nas prihod Ralfa Roberta, moraš mi biti na voljo!«

»Da, da«, reče Anton.

»Ti veš, da sem takrat zate vse žrtvoval, in v svesti sem si tudi, da je mučno, Christa kaj takega predložiti«, nadaljuje Kottenkamp.

»In če bo vedla, kaj potem?«

Ko se Christa vrne, oba tako umolkmeta. Njej se zdi čudno, da sta oba naenkrat sko- raj v zadregi. Telegram mora vsebovati ne- navadno skrivnost, sumi ona in poškilí za zmečkanim zlonosnim papirjem.

Cudi se, da si ne samo Kottenkamp, ampak tudi Anton kramži obraz. Njega se to vendar prav nič ne tiče, ups ona.

»Kaj pa vama je vendar!« se smeje ona prisiljeno.

»Ljuba Christa, neprijetna brzojavka«, reče Anton in se ebotavlja. — »Veš — morava ti vendar razložiti — Veš, — svoje dni ko sva se poročila —«.

»Bila sta že poročena!« ugovarja Kotten- kamp.

(Dolje prihodnja.)

mann Friedrich Karl Klausung je bil orodje brez lastne volje v rokah glavnih zločincev. Klausung je imel, čeprav je vedel zakaj gre, vedno pripravljen za morilce avtomobil in letalo. Čakal je, da načrt uspe. Samo bolezen, ki ga je nepričakovano napadla je preprečila, da bi se dne 20. julija aktivno udeležil izvedbe zločina. Njegove besede, da je sedaj popolnoma prepričan o tem, da bi s takimi kreaturami, kakor sede sedaj tu na obtožni klopi izdaja vsekar moralna dovost do uničenja nemškega naroda, so sicer pozno spoznanje, ki se ne more več popraviti, ali kljub temu pretresljivo označuje duhovnega vodstva tega zločinskega kompota. Tu je skrivlec v enem samem stavku izvršil moralno smrtno obsodbo nad svojimi zločinskimi tovariši, kakor je pripomnil predsednik Freisler.

Obtoženi Oberstleutnant Bernardis je priznal, da je kriv soudeležba: »Če ne bi bil takrat prišel v roke Stauffenbergu, temveč bi imel nekega poštenega predpostavljene, ne bi stal danes kot zločinec pred nemškim narodom. Ali ko sem prišel v krepilje meni predpostavljene Stauffenberga, sem s tem dnevem prelomil svojo prisego. Nisem bil več sposoben, da bi zavzel svoje stališče proti namenu Stauffenberga, kakor bi bila to moja dolžnost. Pregovoril sem še celo svoje tovariše k udeležbi. Končno sem popolnoma odpovedal 20. julija. Ako sem bil tega takrat kriv kot soudelec, sem postal soudeležec in sodelavec, ker sem dajal povelja gleda prevrata naprej.

Hotel je aretirati dr. Goebbelsa

Kot zadnjega od obtožencev so privedli leta 1935. v Hannoverju rojenega Paula pl. Hase. Leta 1940. je bil povišan v Generalleutnanta in imenovan za Wehrmachtkommandierenden v Berlinu.

Hase je po svojem pripovedovanju koncem leta 1943. prvič prišel v stik z Olbrichtom, in sicer radi razgovora, v katerem je Olbricht vprašal, če bi bilo za pričakovati v Berlinu kakšnih nemirov, ako bi prišlo do nasprotja med oboroženo silo in stranko. Hase potem ni slišal o Olbrichtu nič več do 15. julija 1944. leta. Tega dne so ga klicali k Olbrichtu, ki mu je izjavil, da se sedaj mora nekaj zgoditi pri vrhovnem vojnem vodstvu. Ker Führer neče pristopiti na odstopiti, se mora odstraniti.

Ta razgovor je bil okrog 12. ure in Olbricht je nedvoumno dodal, da bo verjetno v kratkem izvršen atentat na Führerja. Možna je, da dobi lahko vsak hip obvestilo o izvršitvi tega naklepa. Postoje že povelja proti tako zvanim »notranjim nemirov«. Kot prva naloga bi morala slediti zapora vladne četir.

Predsednik je vprašal Haseja, kaj je nato rekel. Hase je odgovoril: »V začetku nisem rekel ničesar.

Predsednik: »Ali on vam je stavil predlog s pravico na neko poveljniško mesto in čakal je na vaš odgovor. Saj je lahko prišlo vsak hip poročilo o atentatu. Stvar ni mogla obviseti v zraku. Vi ste pač morali dati odgovor.

Hase: »Jaz sem temu pritrtil. Prevzel sem povelje in se vrnil domov.

Predsednik: »Ali niste bili s tem že v komplotu?

Hase: »Slišal sem o atentatu in bi moral, to se razume, o atentatu javiti. Hase je nadalje izpovedal, da je bil 19. julija ob 16. uri vno-vič klican k Olbrichtu, ki ga je obvestil, da bi se moral atentat dogoditi 20. julija. Hase je zate razgovarjal z Olbrichtom še o nekih naredbah, ker se mu je zdelo, da bo izvedba atentata zvešana z ogromnimi težkocami, nakar mu je Olbricht odvrnil, da je za vse točno preskrbljeno.

Predsednik je z nadaljnjim zasliševanjem nedvoumno pojasnil, da je Hase vedel o vsem in pri vsem sodeloval. Dne 20. julija ob 12. uri je bil Hase po nekem pooblaščenju Olbrichta poklican in bilo mu je javljeno, kdaj se bo zgodil atentat. Ob 16. uri ga je Olbricht telefonično obvestil, da se je Führer »smrtno ponesrečil«. Stražni bataljon v Berlinu mora »cernirati« vladno četir.

Predsednik: »In kaj ste delali med 12. uro in ko so vas poklicali ob 16. uri?

Hase: »Bil sem doma in službeno zaposlen.

Predsednik: »In kaj ste v tej usodepolni uri še delali?

Hase: »Nič posebnega.

Predsednik: »Vsako minuto bi si morali sami sebi reči: Izdajalec sem in lopov, kriv sem če bo naš Führer umorjen!

Predsednik je za tem razpravljaval v posameznostih že znanih dogodkih popoldne in zvečer dne 20. julija v Berlinu. Hase je bil do osme ure zvečer v svoji službeni pisarni Unter den Linden št. 1 in dal povelja za sestavo 30 udarnih oddelkov, ki naj bi bili na razpolago v orožarni in v gradu, da bi zasedli javna poslopja in aretirali nacionalsocialistične ministre. Okoli 19. ure je slišal, kakor je povedal »radijsko vest«, da je Führer še živ. Predsednik je ugotovil, da je šlo pri tej radijski vesti gospoda Hase za uradno poročilo nemške državne vlade o neuspelem atentatu.

Hase je še po uradnem radijskem obvestilu odredil, da naj razen že prvotno berlinskega stražnega bataljona izdane naredbe posebno močen udarni oddelek takoj brez odloga izvede »retacijo« dr. Goebbelsa.

Med tem se je peljal Hase še enkrat do Generalkommando, kjer je našel enega izmed generalov pučistov in njegovega šefa štaba popolnoma zmedena. Prišel je pač v trenutku, ko je rekel šef štaba generalu: »Gospod general bi moral sedaj kot Wehrkreisleitender pač nekaj zapovedati.

Predsednik je vprašal obtožence: »Kaj pa je zapovedal? Nakar mu je Hase odgovoril: »On ni nič posebnega zapovedal.

Na Generalkommando je zvedel Hase, da je Remer pri dr. Goebbelsu in je takoj zapovedal, da naj se pošle neki častnik za njegovim udarnim oddelkom, ki naj ga odkliče, da ne bi prišel v roke majorju Remerju. Hase se je od Generalkommando čes svo-

jo službeno pisarno Unter den Linden sam odpeljal v propagandno ministrstvo in tam so ga odvedli pred Reichsministra dr. Goebbelsa. Ko si je Hase tukaj hotel lastiti pravice poveljevanja nad stražnim bataljonom, mu je Reichsminister dr. Goebbels kratko sporočil, da je poveljnik stražne i bataljona dobil svoja povelja neposredno od Führerja.

Mali krog brezčastnih lopovov

Po dokončanem zaslišanju obtoženega je povzel besedo zastopnik obtožbe Oberreichsanwalt Lautz, ki je izvajal, kakor sledi:

»Zgodovina prusko-nemške oborožene sile, ki je bogata na krasnih dokazih poguma, hrabrosti, zvestobe in časti, nima primera za nizkotno lopovščino, ki se je danes razvijala pred našimi očmi. Pri opisovanju oseb in njihovega dela je torej težko, da bi se pri označevanju tega nizkotnega zločina vedno držal mere, ki odgovarja dostojanstvu tega sodišča.

Hitrost in odločnost, s katero je bil zločinski prevrat dne 20. julija zaduščen, je zasenčilo vprašanje, ki se ne sme pozabiti, ako hočemo, da bo obseg krivice pravilno ocenjen. Kaj bi se pač zgodilo, če bi bil na podlagi tega zločina obtoženih dne 20. julija 1944 podli naklep umora na Führerja uspel in bi bil s tem nemški narod na višku svojega življenjskega boja oropan najbolj varnega garanta, najbolj odločne volje za obstoj? Pretresljivo je, če si predočimo sliko, ki se je posebno pokazala na vodilnih mestih zarnitniške klike. Nekaj se je pa tudi danes na glavni razpravi popolnoma jasno izkazalo. Bil je samo mali krog brezčastnih lopovov, ki so se našli pripravljani, da so vzdignili roko proti Führerju, ki so mu kot vojak prisegli zvestobo.

Pretresljivo je, kakšni so se danes pokazali obtoženi pred sodiščem. Bila je prava zmes iz leta trajajočega sovraštva proti nacionalsocialističnemu ljudskemu režimu, iz tipično reakcionarnega prepričanja, zločinske častilakomnosti, človeške nesposobnosti in nizkotne brezvestnosti.

Najbolj varen garant, za ocenitev osebnosti obtoženec v njihovem najbolj notranjem bistvu, ki nam je brez ozira na zločin pri roki, je njihov današnji nastop pred sodiščem. Kdor je izvršil nekaj tako nizkotnega, od tega bi se pač smelo pričakovati, da bo tukaj pred sodiščem svoj zločin vsaj opravičil, ali vsaj glavni krivci so bili prestrašopetni, da bi to storili.

Oberreichsanwalt je potem ugotovil, da gre pri obtoženih samo za mal po osebnih stikih in koristih klike skupaj zbrani, ali vsled položaja vpliven krog ljudi, ki s častniškim zborom nemške oborožene sile nima nič skupnega. Potem ko je Oberreichsanwalt govoril o posameznih obtoženih na podlagi uspeha obravnave, je sledeče ocenil njihovo krivico:

Posebna bojna sredstva so uničila 25.500 brit

Sovražnik v Normandiji zaustavljen - Velikanske sovražne zgube oklopnjakov

Oberkommando der Wehrmacht je dne 10. avgusta objavilo:

Južno od Caena je sovražnik nadaljeval z močnimi napadi in je pri tem razširil vdorni prostor proti jugu in jugovzhodu. Ali po naših nasprotnih napadih je bilo napredovanje sovražnika zaustavljeno. Od 7. do 9. avgusta je izgubil nasprotnik južno od Caena in zapadno od Orne 278 oklopnjakov. Tudi na ostali fronti je nadaljeval sovražnik z močnimi napadi na dosedanjih težiščih. Ali uspeha mu je samo južno od Le Plessis in južno od Vire pridobitev zemljišča. Težki boji se nadaljujejo.

V Bretaniji smo po oklopnjakih podprte napade Severnoamerikancev v bojnih prostorih pri St. Nazaire, Lorient in Brest z odstranitvijo številnih oklopnjakov odbili. Hrabri branilci St. Malo so v težkih bojih s sovražnikom, ki napada od vseh strani. V francoskem prostoru je bilo v boju uničenih 128 teroristov. V morskem območju zapadno od Bresta je bil sovražnik veliki rušilec po zadetih bomb težko poškodovan. Po posebnih bojnih sredstvih vojne mornarice je v zalivu Seine sovražnik zopet izgubil 6 polno natovorenih transportnih ladij z 25.500 brit. enega rušilca in eno varnostno vozilo. Južno od otoka Jersey so potopila varnostna vozila nemškega konvoja dva ameriška brza čolna, med njimi enega z udarcem v bok.

Obstreljevanje Londona s »V-1« se nadaljuje.

V Italiji je sovražnik zopet začel z močnimi napadi ob jadranski obali. Izjalovili so se zgubonosno.

Na vzhodu so pri Sanovi in Mielecu v teku hudi boji z vdrlim sovražnikom. Severno-zapadno od Baranova smo razbili ponovne sovražne napade in vrgli Sovjete z nasprotnim napadom nazaj. V težkih bojih je bilo tukaj v času od 6. do 9. avgusta sestreljenih 108 sovražnih oklopnjakov. Jugovzhodno od Varke je pridobil nasprotni napad naših oklopnjaških oddelkov kljub trdovratnemu sovražnemu odporu na zemljišču. Zapadno od zgorajnega Nareba so bili ponovni napadi boljševoikov odbiti ali zaustavljeni. Pri Wilkoviške so v teku nasprotni napadi naših čet. Severno od Memla so se v prostoru pri Razinu zgubonosno izjalovili ponovni prodorni poskusi Sovjetov. Sestreljenih je bilo 32 sovražnih oklopnjakov. V Letoniji so številni sunki sovražnika pri Mittauju in Pleškovskem jezeru bili brez uspeha. Oddelki letalcev so predvsem v velikem loku Visle in v prostoru pri Kavnu napadli z dobrim uspehom sovjetske čete v pripravnosti in zbirališča oklopnjakov. V noči so bila sovražna zbirališča čet severozapadno od Baranova in jugovzhodno od Varke cilj napadov naših

Hase je končal svoje pripovedovanje s stavkom: »Dr. Goebbels mi je potem še rekel, da naj še malo počakam v propagandnem ministrstvu...«

Predsednik: »Da, da bi še nekaj časa počakali v propagandnem ministrstvu, in tako ste sedaj tukaj.« S tem je bilo zaslišanje obtoženega Hase končano.

»Vsi obtoženi so brez izjeme skrivci ali krivci atentata in izdajstva. Pri nobenem ni stvar taka, da bi bil za svojo osebo manj udeležen pri veleizdaji, kakor drugi. Druga ocena kakor soudeležba pri veleizdajniškem kompoutu, ki se tiče države, sploh ne pride v upoštevanje. Oni so vojne napore države sistematsko blokirali. Oni so skušali, da bi po naklepu umora na Führerja, ki je bil strahopeten v svoji izvedbi, ki pa ni vsled božjega blagoslova uspel, da bi dobili oblast nad armado in domovino. Hoteli so, da bi vladali nemškemu narodu z naredbami, ki izvirajo iz 18. stoletja, z naglim sodom in bičem. Billi so tipični reakcionarji. Hoteli so strahopetno in brezčastno izdati državo sovražniku. Oni radi tega niso samo veleizdajalci, oni so tudi podli izdajalci države. Kazen, ki vsakega od njih po zakonu mora zadeti, je smrtna kazen.«

Višji državni pravdnik je potem posebno poudaril krivico obtoženega Hase, ki je od vseh obtoženih, ki jim je zgodovinskega 20. julija bila dodeljena vodstvena naloga, najbolj točno vedel, kaj bi se moralo odigrati. Točno je bil informiran o času, da celo o uri naklepa na Führerjevo osebo. On je že 15. julija dobil v roko povelja in jih imel pri sebi do 20. julija in je tega dne točno, kakor je bilo predvideno, skušal izdati povelja. Da mu to ni uspelo, je bilo v tem, da čete sploh niso na to pomislile, da bi stopile na stran pučistov. Notranje je bil obtoženi Hase že dolgo na strani zarotnikov. Tudi Hase je veleizdajalec in izdajalec države. Zato mora tudi njega zadeti največja kazen.

Višji državni pravdnik je sprejedal, da bi pri obtoženih posebno predlagal odvzem državljanjskih častnih pravic in to radi tega, ker je bil mnenja, da po razsodbi nemške armade, ki jo je Führer potrdil, sodba ljudskega sodišča ne more bolje izraziti, da ti obtoženi niti kot vojak, niti kot ljudje nima nobene zveze z nemškim narodom. Ali on je predlagal, da se zaseže premoženje vseh obtoženecv.

Je samo ena sodba: smrt na vislicah!

Po obtožilnem govoru višjega državnega pravdnika so govorili dolžnostni zagovorniki.

Oni so vsi naglasili, da so si obtoženi glede kazni, ki to imajo pričakovati popolnoma na jasnem in da je presoja pravilnosti po-

bojnih in nočnih letalcev. Sovražnik je večraj izgubil 41 letal.

Sovražni bombniki so včeraj podnevi odvrli bombe v prostoru Budimpešte. Ponoči je slabejši sovražni oddelek bombnikov napadel ozemlje pri Ploesti in pri tem izgubili 14 letal. V zapadni in jugozapadni Nemčiji so bili predvsem napadeni Saarbrücken, Karlsruhe, Pirmasens in Luxemburg, pri tem so zračne obrambne sile sestrelile 33 sovražnih letal, med njimi 31 štrimotornih bombnikov.

Male gospodarske novice

»Südosst-Echo« opisuje spremembe, ki jih je vojna povzročila v gospodarstvu z zlatom v USA. V začetku vojne je prevzel ameriški zakladni urad mnogo zlata britanske posesti in Združene države so postale največji lastnik zlata na svetu. Od 1. 1942. do 1943. pa so se zaloge zlata ameriškega zakladnega urada po vrednosti zmanjšale za 1.%. Še bolj pa se je zmanjšala tudi ameriška proizvodnja zlata. Od prve svet. vojne do lani je bila proizvodnja zlata v USA v milijonih unč naslednja: leta 1914 — 4,57, leta 1915. — 4,89, leta 1917. — 4,05, leta 1918. — 3,32, leta 1939. — 4,57, leta 1940. — 4,81, leta 1941. — 4,78, leta 1942. — 3,58, leta 1943. — 1,36. Od leta 1941. se je že naslednje leto znižala za 25%, lani pa za 62%. Od kar imajo Japonci Filippine, so se ameriške zlate zaloge zmanjšale za okrog 6,8 milijona unč.

Na Madžarskem se smejo sedaj izdelovati samo nogavice enotnega tipa. Ta ukrep se je izdal, ker se je kakovost nogavic vedno bolj slabšala. Kakovost umetnega vlakna, ki se bo porabilo za izdelavo enotnih nogavic, je brezhibna in bi bile morebitne napake pri nogavicah samo krivda posameznih tovarn.

V pariškem mestnem svetu je bilo sklenjeno, da bodo odprli več mestnih jedilnic, in sicer v obratih, ki so jih lastniki opustili, njihovo osebje pa je še vedno na razpolago. V pariških mestnih jedilnicah bo vsakdo lahko brez oddaje živilske nakaznice dobil juho, zelenjavo in še eno jed za 13 frankov.

V Slovaški se namerava uvesti državno jamstvo za narodno gospodarski uvoz in izvoz. To jamstvo naj bi deloma jamčilo za izgube do 70 odstotkov dotičnih zneskov. Vendar pa celotno jamstvo ne bi smelo presežati 100 milijonov Ks.

Špansko kmetijsko ministrstvo poroča, da pričakuje Španija na splošno dobro pšenično žetev. Le nekatere pokrajine kot Granada in Baleari so trpele zaradi suše. Vendar pa bo tudi v teh pokrajinah žetev aradnja.

stopka, ki je pripadala njim kot dolžnostnim zagovornikom pokazala, da je bil postopek ljudskega sodišča pravilen in popoln. V pol-drugo uro trajajočih izvajanjih zagovornikov obtoženih je razen vsestranske pravne ocenitve obtožbe prišlo do izraza, da je že 20. julija nad obtoženimi bila izrečena sodba po razsodbi usode in po glasu nemškega naroda.

Potem so dobili obtoženi pravico do zaključne besede, ki jim po zakonu pripada.

Obtožena Klausung in Bernardis sta povedala, da vesta, da sta zgubila pravico, da bi še nadalje pripadala narodni skupnosti Prusila sta, da bi se od njih pričakovana sodba izvršila z ustrelitvijo.

Na koncu obravnave je opozoril predsednik, da so imeli pučisti zločinski namen, da bi se dogovarjali s sovražnim inozemstvom. Nadalje je vprašal obtoženega Witzlebna, ali se ni na svojem vojaškem službenem mestu po neuspeli izdaji izrazil, da za puč ni bilo na razpolago dovolj ljudi.

Obtoženi je nato odgovoril, da je, ko se je izjalovil poskus puča »ugotovil temeljno zmotu«. On je bil vedno prepričan, da bodo »zanesljivi deli čet in večji krog višjih častnikov« sodelovali. Njegova največja zmotu je bila, da se je popolnoma varal o nacionalsocialistični državi nemške oborožene sile.

Prevzel je besedo višji državni pravdnik, radi izvršitve smrtno kazni. Obtoženi so se z zločinom stavili izven vsake veze do narodne skupnosti, fronte in domovine. Atentatorji so prelomili zvestobo najvišjemu vojskovodji in svojim tovarišem in državo v času največje nevarnosti izpostavili novim nezasiženim obremenitvam. Oni so tudi dokazali pripravljenost, da zapuščno stotisočev padlih, ki so žrtvovali svoje življenje, da bi Nemčija ostala močna, enostavno poteptajo v blatu. Da tako podlo počete ne more biti maščevano s tem, da bi poštena kroglja končala življenje obtoženecv, je neizpodbitno. Tajni vzroki in res pretresljivi potek tukaj obravnavaših dogodkov nas silijo do edinega mogočega zaključka, da se izvršitev smrtno kazni nad brezčastnimi zločinci more izvršiti samo s smrtjo na vislicah. Višji državni pravdnik je končal: »Ko bo sodba izvršena, je sramotni medž na zgodovini nemške oborožene sile izbrisani, kakor nikoli poprej ni obstojal in se tudi v bodočnosti ne bo več pojavil.«

Ko so po izvajanjih višjega državnega pravdnika obtoženi Stieff, Hoepfner in Witzleben po svojih zagovornikih predlagali, da bi se smrtna kazen izvršila z ustrelitvijo jih je ostro zavrnil predsednik: »Führerja ste hoteli pognati v zrak in vi za sebe zahtevate krogljo? To je pa že preveč!

Pri objavi sodbe je predsednik še enkrat pokazal sliko grozovitega zločina. Z grozo doživimo še enkrat, kako se pojavi misel za puč z umorom v zločinskih možganih, kako se lopovi znajdejo med seboj, kako je končno klika reakcionarjev, zločincev in sopolnagačev se pripravljala, da bi z angleškimi razstrelivom in angleško užgalno pripravo zahrbtno umorila Führerja in uničila narod in državo, domovino in bojujočo fronto.

To je groza vzbujajoča slika človeške propalosti, ki se je pokazala v teh dveh dnevih pri obravnavi in ki jo je predsednik še enkrat v vseh posameznosti obnovil.

»On kod vemo vse to?« Tako vpraša predsednik na koncu utemeljitve sodbe in odgovori: »Mi smo samo to ugotovili, kar je vsak obtoženec sam na glavni razpravi povedal in priznal. Ali to, kar smo ugotovili, je pri vsakemu samo najmanjša mera krivice. Njih prava krivica je neizmerna.

Izdaja nad našim svobodnim, močnim nemškim skupnim življenjem, nad našim bitjem in žitjem, predrzen pohlep, da bi se namesto notranje svobode vpeljalo suženjstvo in reakcija, moralično samoskopljenje pomekuženca v sredi boja, to je veleizdaja. Ako ima kdo v vojni namen, da uniči naše nacionalsocialistično bistvo, uniči s tem našo vojno borbeno moč.

Ni nobenega in prav nobenega, ki je bil častnik, da bi tega ne vedel. In tako je popolnoma jasno: to je tudi izdaja nad državo najgrozovitejše vrste. Nas vse, vsakega posameznega od nas, vsako posamezno družino, ves narod in vsa njegova plemena je hotelo to izdajstvo kot hlapec izdati našim sovražnikom.

Ta zločin je izdajstvo nad mrtvimimi vojne, je izdajstvo nad mrtvimimi pokreta, je izdajstvo nad mrtvimimi vseh drugih bojev v zadnjih 2000 letjih, izdajstvo nad smrtjo vseh mater, ki so umrle v najtežji uri, da so mladim Nemcem dale življenje, je izdajstvo nad našimi otroci in otroci naših otrok, izdajstvo nad vsem, kar imamo, kar smo, za kar živimo in za kar se bojujemo. Je to najpopolnejša izdaja, ki jo je kdaj videla naša zgodovina. Obtoženi ne morejo pričakovati, da bi se njim nasproti popustilo tudi samo za trohico, kar naš narod in naša država pozna kot najtežjo mero dokazane sramote.

Ko je svoj čas naša država izdala zakon, po katerem se v primeru posebno sramotnega zločina izvrši smrtna kazen na vislicah, je imela pred očmi grozovito teroristično dejanje iz leta 1933., teroristično dejanje, ki se ga še vsi spominjamo, ki je bilo prav tako najbolj nevarno za življenje našega naroda. Mi smo si danes popolnoma na jasnem, da zločin radi katerega je bil ta zakon takrat izdan, obledi nasproti zločinu, ki so ga ti obtoženci — za enkrat njih osem — izvršili. In s tem sem povedal, kar bi bilo tukaj za povedati.

Ugotovili smo, da so obtoženci izvršili izdajo nad vsem, kar smo, nad vsem, kar imamo in nad vsem za kar živimo in za kar se bojujemo. Ugotovljamo, da je to najsrmotnejši zločin, ki ga pozna naša zgodovina. Za to je samo nasramotnejši način, da se pretrpi smrt kot kazen, smrt na vislici, g. h.

Schlacht im Zwischenstadium

Die Lage an der Invasionsfront - Die Taktik der deutschen Führung

Die Schlacht an der Invasionsfront ist mit der Ausdehnung der Kämpfe in die Bretagne in eine neue Phase getreten. Während bis zur dritten Woche des Juli ein auf beiden Seiten mit großem Materialaufwand geführter Stellungskrieg den Boden der Normandie aufwühlte, auf dem mit maßloser Erbitterung oft um kleinste Geländeabschnitte, um Waldstücke, zerstörte Gehöfte, Bachläufe und Straßenzüge gerungen wurde, bestimmt nun hauptsächlich die aus dem Einsatz motorisierter Verbände entsprungene Bewegung das Handeln der sich hier gegenüberstehenden Gegner.

Es darf in diesem Zusammenhang in Erinnerung gebracht werden, daß der Ablauf der Invasion ein wesentlich anderer war als jener, den man im Hauptquartier Eisenhower geplant und in der Tat auch zu verwirklichen versucht hatte. Es genügt hier, darauf hinzuweisen, daß die Invasoren, die von einem kurzfristigen Überrennen der deutschen Abwehr und anschließendem Marsch in das Herz Frankreichs geträumt hatten, allein rund sieben Wochen benötigten, um einen Landstreifen für weiterreichende Operationen besetzen zu können. Der hartnäckige deutsche Widerstand zwang General Montgomery, immer größere Truppen- und Materialmengen in den Kampf zu werfen, womit Eisenhower die Möglichkeit verlor, noch an anderen Stellen Nord- und Westfrankreichs eine den Gesamtplan ergänzende Neulandung vorzunehmen. Allein schon diese Tatsache ist als ein wirklicher Erfolg der deutschen Abwehr zu werten.

Bis Anfang August sind etwa 45 Divisionen amerikanische, britische und kanadische Truppen auf das Festland übergeführt worden. Sie erlitten durch die schweren Kämpfe in der Normandie enorme Verluste, denen noch jene zahlenmäßig kaum erfassbaren hinzuzurechnen sind, die dem Feind dank der staunenswerten Erfolge unserer Küstenbatterien, der neuen Kampfmittel der Kriegsmarine, der Vorposten- und Schnellboote, unserer Kampf- und Torpedoflieger entstanden sind, einschließlich der gewiß empfindlichen Opfer, die unsere Vorstrandhindernisse, die Minen usw. unter der Invasionsflotte forderten. Auf diese Weise wurden jedenfalls die Gegner zu einem von ihnen unvorgesehenen Einsatz des Nachschubpotentials gezwungen, der für den Verlauf des Gesamtunternehmens von großer Bedeutung war und bleiben wird.

Nach dem Scheitern aller großräumig versuchten Durchbruchsbemühungen hat General Eisenhower seinen Operationsplan von Grund auf umändern müssen. Das Schwergewicht des Angriffs wurde Mitte Juli den Amerikanern zugeteilt, die sich der Halbinsel Cherbourg bemächtigt hatten und nun von dort nach Süden Raum gewinnen sollten. Ihr Kommandeur, General Bradley, erhielt zu diesem Zweck erhebliche Verstärkungen, die zum Teil dadurch freigemacht wurden, daß die Briten den bisher den Yankees zugeleiteten Frontabschnitt beiderseits Caumont mit übernehmen mußten.

Bradley versammelte seine Panzer- und motorisierten Infanteriedivisionen im Gebiet nordwestlich St. Lo. Von dort kämpfte er sich unter starken Verlusten nach Süden bis Avranches. Eine Aufrollung des auf der Linie Tessey-Percy errichteten deutschen Sperrriegels gelang aber nicht. Im Gegenteil führten von dort aus die deutschen Truppen immer wieder energische Stöße in die Flanke des Feindes. Um diese Gefahr zu neutralisieren, befahl Eisenhower am 25. Juli eine neue

Operation, die einem doppelten Ziele dienen sollte: 1. Vorstoß von Avranches nach Süden in Richtung Rennes. 2. Ausschaltung der nördlich der Linie Villedieu-Vire kämpfenden deutschen Einheiten.

Während im Calvados-Abschnitt die Front im wesentlichen stationär blieb, stießen aus dem Raum Caumont drei Panzerdivisionen vor. Ihre Aufgabe war, den eben erwähnten deutschen Truppen in den Rücken zu fallen und ihre Verbindung abzuschneiden. Zwar gelang dem Feind dort ein Einbruch, aber seine gewaltsam vorwärtsgetriebenen Angriffskräfte konnten an beiden Flanken von unseren Eingreifverbänden gefaßt werden. Sie büßten den größten Teil ihrer Panzer ein und verloren damit ihre Schwungkraft. Dennoch befahl Eisenhower einen erneuten Angriff, der sich wieder im Raum von Vire entfaltete. Außerdem mußten jetzt die Kanadier östlich der Orne wieder zum Sturm antreten, um durch eine Bedrohung von Calaise deutsche Truppen zu binden. Gleichzeitig wollten die Amerikaner von Avranches nach Westen vorstoßen, um im Falle des Gelingens des eben geschilderten Unternehmens südlich von Vire den geplanten Ring zu schließen. Mit diesen Angriffen, die sich über Juvigny bis in die Gegend von Mortain vorgeschoben haben, sind noch heftige Kämpfe im Gange, wobei den dort seit Anfang dieser Woche angesetzten deutschen Panzer- und $\frac{1}{4}$ -Verbänden recht beachtliche Abwehr- und Gegenangriffserfolge beschieden waren.

Die erwähnten Operationen dienen gewissermaßen der Vorbereitung des zweiten Projekts Eisenhower, von Avranches in die Bretagne zu gelangen. Durch den schmalen Hals von Avranches drangen motorisierte amerikanische Verbände über die Bucht von St. Michel hinaus. Dort teilten sie sich in mehrere Kampfgruppen. Die eine suchte nach Westen Raum zu fassen, indem sie längs der Küste vorging und dann fächerförmig sich ausbreitete. Unsere dort stehenden Truppen

haben sich infolgedessen auf die wichtigsten Stützpunkte, insbesondere St. Malo, Brest und Lorient, zurückziehen müssen. In diesem Zusammenhang muß erwähnt werden, daß den Amerikanern an der Atlantikküste noch kein brauchbarer Hafen in die Hände gefallen ist, weshalb der gesamte Nachschub durch den Hals von Avranches geschleust werden muß. Die deutschen Stützpunkte in der Binnenbretagne, die zum Teil von den Angreifern umgangen wurden, leisten den nachfolgenden Verbänden zähen Widerstand.

Die andere Stoßrichtung der Amerikaner verlief in allgemeiner südlicher und süd-östlicher Richtung. Bradley will offenbar versuchen, die Basis der Bretagne abzuschneiden und zugleich durch Angriffe nach Osten sich das Sprungbrett für die weitere Offensive in dem Raum zwischen Loire und Seine zu schaffen.

Zieht man aus der eben geschilderten Entwicklung die Bilanz, so ergibt sich erneut der Eindruck, daß es die Hauptaufgabe der deutschen Truppenführung ist, die Entfaltung der feindlichen Offensivpläne zu durchkreuzen, was je nach den Umständen in zäher Bodenverteidigung oder in fluktuierenden Operationen erfolgt. Es muß dabei nochmals hervorgehoben werden, daß ein wesentlicher Erfolg der deutschen Taktik darin liegt, den Feind zum Einsatz von Mitteln gezwungen zu haben, die für anderweitige Invasionsprojekte bereitgestellt waren. Die den Briten, Kanadiern und Amerikanern zugefügten Verluste fallen recht schwer ins Gewicht, und zwar ebenso in militärischer wie in politischer Hinsicht.

Vor allem aber — und dabei lassen sich gewisse Parallelen zur Lage an der Ostfront ziehen — müsse es darauf ankommen, Zeit zu gewinnen. Jede Woche, die sich die Kämpfe länger in Räumen hinziehen, die nicht als kriegsentscheidend ausgesprochen werden können, ist nützlich für die Vorbereitung des Einsatzes jener neuen Waffen, die der Führer angekündigt hat. Dieses Moment stärkt die Truppe ebenso wie die Heimat in dem absolut sicheren Bewußtsein, daß wir uns jetzt nur in einem Zwischenstadium des Krieges befinden.

Regierung zänkischer Männer

Einer, der genug hat vom »befreiten« Italien

Mailand, 11. August. „Republika fascista“ veröffentlicht den Wortlaut eines Briefes von Benedetto Croce an Bonomi, mit dem Croce seinen Austritt aus dem Kabinett Bonomi begründet. Croce gibt in dem Brief seiner Enttäuschung über die Männer der Regierung Ausdruck, die zänkisch und um nichts anderes als ihre eigenen Interessen besorgt sind. Er beklagt sich über die „Gleichgültigkeit des Volkes, das niemand von uns folgt“, und gibt schließlich die Kenntnis der Waffenstillstandsbedingungen der Alliierten, die er als „furchtbar“ und „erbarmungslos“ bezeichnet, als Grund für sein Ausscheiden aus dem Kabinett an.

Croce befaßt sich dann im einzelnen mit den Waffenstillstandsbedingungen, die den Italienern nicht gestatten würden, wieder frei zu sein, noch frei zu arbeiten. „Mir liegt der Gedanke fern“, so schreibt Croce wörtlich, „gegen irgendwen einen Protest zu erheben, aber ich sehe nicht ein, warum Italien unter solchen Bedingungen eine Regierung haben soll, und wenn es eine hat, weshalb ich ihr angehören muß.“

Die Ausführungen des „Altmeisters des italienischen Liberalismus“, als den sich

Croce gerne feiern läßt, werfen ein bezeichnendes Licht auf die Verhältnisse in dem von den Anglo-Amerikanern besetzten und von den Sowjets beherrschten Italien. Als Croce, der den Kampf gegen den Faschismus als seine Aufgabe angesehen hat, nach dem Sturz des Duce nach Italien eilte, wo er hoffte, das Steuer in seine Hand zu nehmen, hätte er sich sicher nicht träumen lassen, daß er schon nach einigen Monaten das Bedürfnis haben würde, sich schnellstens wieder zurückzuziehen. Aber auch ihn hat der Sturmwind aus Moskau, wie schon so manche der Figuren, die sich als Retter Italiens fühlten, weggefegt. Sehr schnell sind die hochgespannten Hoffnungen im Gefolge Badoglio's auftauchender Schattengestalten verfliegen. Übriggeblieben ist nur die bittere Erkenntnis, daß sich Italien verkauft hat und daß der Verrat dem Bolschewismus die Tore Italiens geöffnet hat.

Damit sie schweigen

Mailand, 11. August. Polnische Gefangene bestätigen die außerordentlich hohen blutigen Verluste, die die polnischen Verbände in den letzten Wochen, besonders in den

Kämpfen um Ancona erlitten, berichtet „Corriere della Sera“ von der italienischen Front.

Übereinstimmend erklären die polnischen Gefangenen, daß ihre Verbände in den letzten Wochen so schonungslos eingesetzt worden seien, daß bei den Offizieren geradezu der Verdacht aufgetaucht sei, die polnischen Verbände sollten systematisch an den schlimmsten Kampfsektoren eingesetzt und hingeopfert werden. Aus gewissen Anspielungen amerikanischer Offiziere hätten die Polen den Schluß ziehen müssen, daß die Engländer dem hartnäckigen Druck Stalins, die Truppen der Generale Anders und Sosnkowski durch Einsatz an den gefährlichsten Stellen verbluten zu lassen, nachzugeben hätten, da diese polnischen Verbände sonst vielleicht höchst unbequeme Forderungen stellen könnten.

Die Komödie Polens

Stockholm, 11. Aug. Aus Moskau wird ein vierstündiges Zusammensein des „Ministerpräsidenten“ der Londoner Exilpolen und des sowjetischen „Nationalkomitees“ für Polen gemeldet. In London und New York haben sich darauf neue Hoffnungen auf eine Übereinkunft und „Legalisierung“ der geplanten Bolschewisierung geregt. Dies ist ja seit langem das einzige Bestreben der Plutokratie, den von ihnen als unaufhaltsam betrachteten Prozeß der Sowjetisierung ganz Polens in eine für ihre innerpolitischen Bedürfnisse erträgliche Form zu kleiden. Für diese Zwecke wollen sie die Londoner Emigrantenpolen unbedingt zu einer Scheinbeteiligung an einer Firma zwingen, hinter der sich das Ziel der vollen Angliederung Polens an die Sowjetunion verbergen soll. Der USA-Vizeaußenminister Stettinius äußerte sich „kurz und optimistisch“ im Sinne der Möglichkeiten eines Zustandekommens der gewünschten Einigung in Moskau. Irgend eine Art von Übereinkunft werde schon herauskommen. So wird einer nach dem anderen der früheren Schützlinge Londons und Washingtons von den Protektoren kaltblütig aufgegeben und den Bolschewisten überantwortet.

Die Umbildung der finnischen Regierung

Helsinki, 11. Aug. Die im Zuge des Präsidentenwechsels erfolgte Neubildung der Regierung ist am Dienstagabend vollzogen worden. Zum Ministerpräsidenten berief Staatspräsident Mannerheim den ehemaligen Außenminister Hackzell. Neuer Außenminister wurde der finnische Staatsmann Carl Enckell, Kriegsminister bleibt der alte Vertrauensmann des Marschalls von Finnland, Generalleutnant Walden. Innenminister ist der bisherige Gouverneur von Lappland, Kaarlo Hilliläe.

Zum neuen Justizminister ist Freiherr von Born berufen, Finanzminister wurde Hiltunen (Omni), zweiter Finanzminister Paloheimo (Martti), Kultusminister bleibt Kauppi (Kalle), Landwirtschaftsminister Kalliokoski (Viljami), Minister für Verkehr und öffentliche Arbeiten Salovaara (Vainoo), Handels- und Industrieminister Takki (Unno Christian), Sozialminister Saltonen (Alexi), Volksversorgungsminister Elliläe (Kaarlo Johannes) und zweiter Volksversorgungsminister bleibt Aura (Jalo).

Als Stellvertreter des Ministerpräsidenten fungiert Verteidigungsminister Generalleutnant Walden. Unbesetzt bleiben zunächst der Posten des zweiten Landwirtschaftsministers und des zweiten Ministers für Verkehr und Arbeit.

Dr. F. S. Lehner

Ausschneiden! Aufheben!

DEUTSCH METHODISCH UND PRAKTISCH

Nemško metodično in praktično

18. STUNDE

Lösung der Aufgabe:

I. 1. Die Hauptteile des menschlichen Körpers sind: Der Kopf, der Rumpf und die Glieder. 2. Der Kopf ist mit Haaren bedeckt. 3. Die Haare können blond, braun, schwarz oder grau sein. 4. Die Haare der alten Leute sind grau. 5. Wer keine Haare hat, hat eine Glatze. 6. Kurzsichtige und Weitsichtige müssen Brillen oder Zwicker tragen. 7. Wir riechen mit der Nase. 8. Die Zunge und der Gaumen dienen zum Wahrnehmen des Geschmacks der Speisen und der Getränke. 9. Die Finger sind an der Hand. 10. Die Zehen sind am Fuß. 11. Wer nicht sehen kann, ist blind. 12. Wer weder sprechen noch hören kann, ist taubstumm.

II. 1. Ein blondes Haar. 2. Eine große Glatze. 3. Ein sauberes Gesicht. 4. Ein großer Kopf. Ein schlechter Zahn. 6. Ich muß wegen eines schlechten Zahnes zum Zahnarzt gehen. 7. Ein süßer Mund. 8. Ein süßes Kind. 9. Eine süße Frau. 10. Ein breiter Rücken. 11. Ein breites Fenster. 12. Eine breite Straße.

III. Poseduje lepo veliko sobo s širokim balkonom. Iz Severnega v Vzhodno morje vodi ploven kanal. Marija občuti za svojega ženina vročo ljubezen. Ta nižji (mali) uradnik ima še mal(e) dohodk(e). Majhen parnik ima večnoma majhno posadko. Skozil Taure vodi dolg predor. Duham strupeni plin, prinesite mi mojo pisanico maskol! S tem slabim bencinom moj voz ne vozi!

Pridevnik stoji sam pred samostalnikom

Einzahl

männlich

1. Fall starker Mann — močni mož
2. Fall starken Mannes — močnega moža
3. Fall starkem Manne — močnemu možu
4. Fall starken Mann — močnega moža

weiblich

1. Fall gute Frau — dobra žena
2. Fall guter Frau — dobre žena
3. Fall guter Frau — dobri ženi
4. Fall gute Frau — dobro ženo

sächlich

1. Fall braves Kind — pridni otrok
2. Fall braven Kindes — pridnega otroka
3. Fall bravem Kinde — pridnemu otroku
4. Fall braves Kind — pridnega otroka

Mehrzahl

männlich

1. Fall starke Männer — močni mošje
2. Fall starken Männer — močnih mož
3. Fall starken Männern — močnim možem
4. Fall starke Männer — močne moše

weiblich

1. Fall gute Frauen — dobre žene
2. Fall guter Frauen — dobrih žena
3. Fall guten Frauen — dobrim ženam
4. Fall gute Frauen — dobre žene

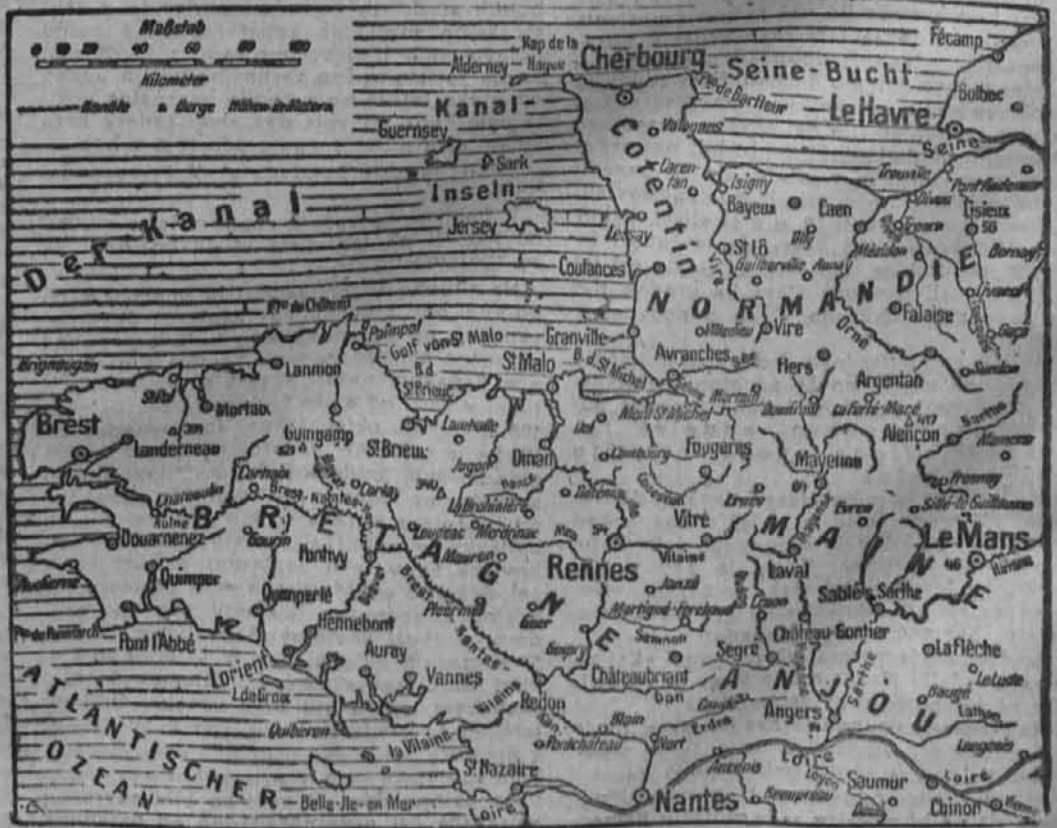
sächlich

1. Fall brave Kinder — pridni otroci
2. Fall braver Kinder — pridnih otrok
3. Fall braven Kindern — pridnim otrokom
4. Fall brave Kinder — pride otroke

Übungssätze: Ich esse nicht gerne süße Speisen und trinke auch nicht gerne bittere Schnäpse. Er hat immer neue Probleme. Der

Herr dort macht immer dumme Witze. Wir lesen nur interessante Bücher. Nächsten Mittwoch werden wir uns wiedersehen. Der Rundfunk bringt jeden Tag wichtige Nachrichten. Karl macht immer viele Fehler in seinen Arbeiten. Lesen Sie schon deutsche Zeitungen? Ja, aber ich verstehe noch nicht alles. Bei

schönem Wetter machen wir am Sonntag kleine Ausflüge in die Umgebung. Ich lese immer mit großem Interesse den Leitartikel in der Zeitung. Das sind ja schöne Sachen! Wir haben in unserem Zimmer fließendes Wasser, warmes und kaltes. Er ist seit einigen Jahren krank.

Das Kampffeld im Westen — Bojišče na zapadu

Lichtspiele

Allgemeine Filmtheater G. m. b. H.
Zweigstelle Südost

ASSLING

11., 12., 13., 14. VIII.
Fahrt ins Abenteuer
Für Jugendliche zugelassen!
15., 16., 17. VIII.
Nacht ohne Abschied
Für Jugendliche nicht zugelassen!

KRAINBURG

11., 12., 13., 14., 15., 16., 17. VIII.
Der weiße Traum
Jugendliche unter 14 Jahren nicht zugelassen!

LAAK

11., 12., 13. VIII.
Die Wirtin »Zum weißen Rößl«
Jugendliche unter 14 Jahren nicht zugelassen!
15., 16., 17. VIII.
Serenade
Für Jugendliche nicht zugelassen!

RADMANNSDORF

11., 12. VIII. um 19.45; 13. VIII. um 14.
(f. Jugendliche), 16.15 und 19.45 Uhr.
Konzert in Tirol
Für Jugendliche zugelassen!
15., 16., 17. VIII. um 19.45
Benjamino Gigli in: Traummusik
Für Jugendliche nicht zugelassen!

VELDES

11., 12., 13. VIII.
Wildvogel
Für Jugendliche nicht zugelassen!
14., 15., 16., 17. VIII.
Heimatland
Jugendliche unter 14 Jahren nicht zugelassen!

NEUMARKTL

12., 13. VIII.
Burgtheater
Für Jugendliche zugelassen!
16., 17. VIII.
Ehrestreik
Für Jugendliche nicht zugelassen!

STEIN

11., 12., 13., 14. VIII.
Münchhausen
Für Jugendliche nicht zugelassen.
15., 16., 17. VIII.
Vergißmeinnicht
Jugendliche unter 14 Jahren nicht zugelassen!

ST. VEIT

12., 13. VIII.
Die kluge Marianne
Für Jugendliche nicht zugelassen!

LITTAI

12., 13. VIII.
Zirkus Renz
Für Jugendliche zugelassen!
16., 17. VIII.
Großstadtmelodie
Für Jugendliche nicht zugelassen!

MIESS

12., 13. VIII.
Musik für Dich
Jugendliche unter 14 Jahren nicht zugelassen!

SCHWARZENBACH

12., 13. VIII.
3 Frauen um Verdi
Für Jugendliche zugelassen!

Zu jedem Film die Deutsche Wochenschau

ZAHVALA

Ob neizmerno težki izgubi najinega nepozabnega predobrega soproga in očeta g.

Josefa Jamnik

se zahvaljujeva dušnemu pastirju Rudolfu Bezel za zadnjo popotnico in pogrebne molitve, za darovana venca Ortsgruppe - Laak in loškim mojmstrom, za izraženo sožalje, ter vsem, ki so ga spremlili na njegovi zadnji poti. Bog plačaj. Laak, 5. avgusta 1944.

Zalujoča žena Franziska in sin Peter.

W

Wechselseitige Krankenversicherungs-Anstalt

Südmärk bietet:

Kranken-Zuschußversicherung für Pflichtversicherte.

Kranken-Vollversicherung für Versicherungsfreie

Krankenhauslaggeld-Versicherung für Jedermann

Auskunft: Hauptverwaltung Graz Neutorgasse 67

Verwaltungsstelle Marburg, Elm-Schmidt-Gasse Nr. 8 Büro CIII Grabengasse 2

Mali oglasi

Službo dobi

Mizarski pomočnik, ki bi bil zmožen samostojnega vodstva manjše delavnice, pošten in zanesljiv, se išče. Naslov v K. B. Krainburg pod »Posten starejši mizar«.

3754-1

Mlad fant, 15 do 16 let star, za lažje kmeto delo in ki ima veselje do konj, se v okolici Krainburga takoj sprejme. Vsa oskrba v hiši. Naslov pri K. B. Krainburg, 3799-1.

Wo war sie doch?

Wo ist sie nur?

Wo Deine Taschenlampe steckt, such möglichst eh Du angeeckt.

Wenn Du Schrammen erstmal hast, Dann brauchst Du auch noch

Nebensächlich oder unwichtig

sind heute viele alte Gewohnheiten gegenüber dem einen Ziel: Dem baldigen Sieg. Zahnpflege ist zwar nicht unwichtig, aber Aufmachung u. Geschmack einer Zahnpasta, »Rosodont« bittet hierfür ebenfalls um Verständnis.

Rosodont
Bergmanns feste ZAHNPASTA

Hansaplast

Leset den Karawanken Bote

ATA spart Seife!

Nach jeder Hausarbeit genügt ein wenig ATA — allein oder mit etwas Seife — um selbst die schmutzigsten Hände todellios zu säubern.

Hergestellt in den Persil-Werken.

Bohnen

sollte jeder Haushalt als Frischgemüse für den Winter »einwecken«, d. h. nach dem WECK-Verfahren in WECK-Gläsern einkochen. Mit den »eingewekten« Vorräten kann die Hausfrau gerade jetzt im Kriege viel Abwechslung in den Küchenzetteln bringen. Man halte sich beim »Einwecken« immer genau an die Vorschriften. Unsere »Kleine Lehranweisung« mit genauen Anleitungen und vielen Rezepten wird kostenlos abgegeben von allen WECK-Verkaufsstellen oder gegen Einsendung dieser auf eine Postkarte geklebten Anzeige direkt von der Oester. Konservengl.-KG Brüder & Co., Wien I, Stadiongasse 5 (Generalrepräs. der Marke WECK).

Die gelbe Karte und die weiße Wäsche

... da muß man gut überlegen! Wenn man z. B. eine weiße Küchenschürze zum Aussehen trägt oder den Boden im strahlend weißen Oberhemd entrümpelt, dann geht das stets auf Kosten der gelben Karte. Lerne daraus und gib 1) überhaupt und 2) besonders bei schmutzigen Arbeiten, »DUNKEL« den Vorzug. So sparst Du manches Wäschestück und viel Waschpulver. Und die gelbe Karte, — Die Seifenkarte dankt es Dir!

AMTLICHE BEKANNTMACHUNGEN

Der Reichsstatthalter in Kärnten
Der Chef der Zivilverwaltung in den besetzten Gebieten Kärntens und Krains.

IVd-Pb-34-a-1944
Pb-34-a-1944/E Klagenfurt, am 4. August 1944.

Betreff: Erzeuger- und Verbraucherpreise für Speisefrühkartoffeln der Ernte 1944.

Bekanntmachung

über Erzeuger- und Verbraucherpreise für Speisefrühkartoffeln der Ernte 1944.

Für Speisefrühkartoffeln der Ernte 1944 gelten vom 10. August bis 16. August 1944 nachstehende Preise:

I. Erzeugerpreise:	Größenklasse	
	I	II
Frachtfrei Empfängerstation je 100 kg in Reichsmark	10.—	6.—
II. Verbraucherhöchstpreise:		
je 1/2 kg	je 50 kg	je 1/2 kg
Rpf.	RM	Rpf.
7.5	6.50	5.5
		RM
		4.50

Im Übrigen gilt die Anordnung über Preise und Handelsspannen für Speisefrühkartoffeln der Ernte 1944, ZI IVd-Pb-34-a-1944 und Pb-34-a-1944-K vom 5. Juli 1944. In Auftrag: des Dr. Kalmaas.

Einkellerung von Speisekartoffeln

Das Landesernährungsamt Kärnten gibt für den Reichsgam Kärnten und als Referat Ernährung und Landwirtschaft des Cdz für die besetzten Gebiete Kärntens und Krains bekannt:

1.) Auch in diesem Jahre haben die Normalverbraucher die Möglichkeit, die ihnen für die Zeit vom 13. 11. 1944 bis 22. 7. 1945, das sind 9 Zuteilungsperioden, zustehenden Speisekartoffeln schon im Herbst zu kaufen und selbst einzukellern. Die Einkellerungsmenge für diese Zeit beträgt 100 kg.

Die Einkellerungsmenge für Kleinstkinder bis zum 3. Lebensjahre beträgt 50 kg.

2.) Für den Bezug der Einkellerungskartoffeln direkt vom Erzeuger werden ab 21. 8. 1944 auf Antrag der Versorgungsberechtigten und gegen Vorlage ihres grünen Bezugsausweises für Speisekartoffeln für die 69. bis 77. Zuteilungsperiode seitens der zuständigen Kartenausgabestelle Einkellerungsscheine ausgegeben. Die Einkellerungsscheine sind beim Bezug der Speisekartoffeln dem liefernden Erzeuger zu übergeben.

Die Einkellerungsscheine gelten bis 10. 12. 1944; nach diesem Termin dürfen sie nicht mehr beliefert werden.

3.) Jene Verbraucher, welche ihre Speisekartoffeln zum Zweck der Einkellerung von einem Kleinverteller beziehen wollen, müssen diese bis spätestens 31. 8. 1944 bei einem Kleinverteller nach freier Wahl bestellen und gleichzeitig ihren grünen Bezugsausweis für Speisekartoffeln für die 69. bis 77. Zuteilungsperiode vorlegen. Falls der Kleinverteller die Belieferung des Verbrauchers mit Einkellerungskartoffeln übernimmt, muß er alle 36 Wochenabschnitte zusammenhängend abtrennen und gleichzeitig die mit I und II bezeichneten Stellen des grünen Bezugsausweises mit seinem Firmenstempel versehen, womit er sich zur Lieferung der Kartoffeln an den betreffenden Verbraucher verpflichtet. Wünscht ein Verbraucher nur 50 kg einzukellern, so sind nur 18 Wochenabschnitte zusammenhängend abzutrennen und nur eine der mit I bzw. II bezeichneten Stellen mit dem Firmenstempel zu versehen.

Die Kleinverteller müssen die zusammenhängend abgetrennten Wochenabschnitte des grünen Bezugsausweises für Speisekartoffeln bis spätestens 9. 9. 1944 ihrem zuständigen Ernährungsamt, Abt. B, einreichen. Dieses stellt hierfür Bezugscheine A »E« aus, womit die Kleinverteller die Kartoffeln beziehen können. Die Auslieferung der Kartoffeln an die Verbraucher kann erfolgen, sobald die Kleinverteller im Besitze der Kartoffeln sind.

Klagenfurt, den 8. August 1944.

Landesernährungsamt Kärnten.

POZOR!

NE POSILAJTE V PISMIM DENARJA!

Posiljatelj pismenih naročil za oglase prilagaja pismom večkrat denarne zneske. Opozorjamo na to, da je to prepovedano in da razer tega povročila znatno več dela pri obračunanju. Ker se z ozirom

na razpoložljivi prostor oglašitvski ne morejo tako objaviti, se s tem ne prihrani nič časa. Posiljate torej zaželena besedilo oglasa in se isti dan dobite od nas naš naprejšnji račun. Steer pa pripravljamo, da predaste oglasne našim poslovalnicam.

KARAWANKEN BOTE
Anzeigeabteilung.

Die Organisation Todt sucht für kriegswichtige Einsätze im Reichsgebiet und in den besetzten Gebieten technische und Verwaltungskräfte aller Art. Mitarbeiter für die Gefolgschaftsbetreuung, Lagerführer, Bau- und Betriebsführer, Sekretärinnen, Stenotypistinnen, Schreibkräfte, Nachrichtenhelferinnen und Nachrichtenmädelführerinnen. — Besoldung nach TO. A. außerdem in den Einsatzgebieten Wehrsold, freie Dienstkleidung, Verpflegung und Unterkunft. — Schriftliche Bewerbungen an das Personalamt der Organisation Todt, Zentrale, Referat P 21, Berlin-Charlottenburg 9

Krankheit keine Privatsache!

Jeder Kranke löst eine Lücke in der Kampffront der Heimat offen. Der Wille zur schnellen Gesundung ist deshalb Pflicht; er muß die Kunst der Ärzte und die Wirkung bewährter Arzneimittel unterstützen!

ASTA ARZNEIMITTEL

Es gibt jetzt mehr **frischeier**

davon ist ein Teil für den Winter bestimmt und den legt man zweckmäßig in **Garantol!**

In Garantol halten sich Eier über 1 Jahr!

20 JAHRE WUSTENROTHER BAUSPAREN

Auskunft und Ratgeber Beratungskommission Klagenfurt, Domgasse 8, Ruf 2831 Marburg/Drav., Schillerstraße 4

Prokorn

WIEN VI MARIANILFERSTR. 29

Absoersand ins Feld!

ZIEHUNG 13. und 14. Oktober

Richtige Mundpflege

dient zur Erhaltung der Gesundheit, denn der Mund ist die Eingangspforte vieler Krankheitskeime. Sollten die gewohnten CHINOSOL-Gurgeltabletten gerade nicht zur Hand sein, so muß er vorübergehend auch mit primitiveren Hausmitteln wie etwa einer Prise Salz in warmem Wasser, gehen.

Dobrega kuharja ali kuharico išče za takoj »Hotel Europae, Krainburg. 3816-1

Blagajničarka dobi stalno mesto v boljšem hotelu na Gorenjskem. Osebo predstavi pri K. Bote Krainburg, Veldeser Str. 6. 3771-1

Sprejem žensko za gospodinjstvo k 3 osebam. Plača po dogovoru. Unter Pirnitz 12 bei Zwischenwässern. 3822-1

Isčem učenca za mlinarsko obrt. Vovk Anton, Moste 9, pošta Scheraunitz. 3826-1

Odda v najem

Mizarska delavnica ob glavni cesti na prometnem kraju, nova stavba za 6 delavcev in z 2 strojema ter vsem orodjem in skobelniki se odda v najem takoj. Informacije pri J. Božič, Krainburg, Am Strand 29. 3755-3

Prodaj

Kravo, 7 mes. brejo, mlado, lepo, težko 430 kg prodam. Cena po dogovoru. Joh. Graschitsch, Krainburg, Am Hang st 70. 3785.6

500 do 700 kg senna prodam. Naslov pri K. B. Krainburg pod 3769-6.

Prodajm dobrega lovskega psa »Texas«. Poizve se »Hotel Europae, Krainburg. 3812-6

Prodajm kozo, dobro mlekarico, Hotemaže 43, pošta Höflein. 3825-6

Kupim

Kupim dobro ohranjeno omaro za obleko. Ponudbe na K. B. Krainburg 3808-7.

Kupim dobro ohranjen klavir ali harmoniko. Doplise na K. B. pod »Harmonika« 3810-7.

Kupim fotoaparata z boljšo optiko 6x9 ali 10x15, ali zamenjam ali prodam 2 fotoaparata 4.5x6 optika 4.5 in 13x18 optika 4.5 2l. ter fotoplošče in papir. Ponudbe na K. B. Krainburg 3813-7.

Kupim mlatnilico na ročni pogon ali na gepelj. Schtibelf Karl, Goliza 5, pošta Selzaach, Laak a. d. Zaler. 3774-7

Kupim čistilnik (pakel) za žito. Kalan Franz, kmet, Gallenfels 11 pri Neumarktlu. 3775-7

Izgubljeno

Oseba, ki je 30. VII. v opoldanskem vlaku Krainburg-Klagenfurt našla tuj dežni plašč, se naproša, da ga vrne na upravo K. B. Krainburg pod »Nagrada« 3811-22.

Sveženj klučev (7) najden v Wart, se dobi pri K. B. Krainburg. 3797-22

Izgubil sem 4. VIII. denarnico s približno 400 RM in klučič od kovčega na poti od Alte Post do Landrata od pol 1. do 1. popoldan. Pošteni najditelj se naproša, da odda proti nagradi na K. B. Krbg. 3814-22

Dne 4. VIII. sem izgubil v Krainburgu na poti »Alte Post« do Landrat, denarnico v kateri sem imel poleg večje vsote denarja zlat prstan in klučiče od kovčega. Pošteni najditelj se naproša, da proti nagradi 150 RM vrne najdeno denarnico na K. B. Krainburg. 3821-22

Dne 6. VIII. 1944 sem izgubila od St. Georgen do okolice Falkendorf plavo karirasto jopico. Pošteni najditelj se naproša, da odda proti nagradi na Kar. B. Krainburg. 3831-22

V soboto, dne 5. VIII. sem izgubila na poti iz Am Hang na Suho, rdeč svilen damski dežnik. Prosim poštenega najditelja, da ga proti nagradi vrne! Am Hang štev. 170. Krainburg. 3824-22

Razno

Gospodična išče posteljo ali malo sobico tudi lahko bremobilje za takoj. Ponudbe na K. B. Krainburg 3819-23.

Dobrim prijateljem! Vse je v redu. Javi se najbližnji obiaati. Tvoj prijatelj. 3757-23

V nedeljo, 6. VIII. je bilo na Briesach ukradeno žensko zeleno, nekoliko rabljeno kolo. Oseba je bila opažena in se naproša, da naj ga vrne na K. B. Krainburg v izogib posledic. 3828-28

Ärztlicher Sonntagsdienst

Krainburg: 13. August: Dr. Karl Petritsch, Krainburg, Veldeser Str. 6, Nr. 14, Fernruf 179.